

BOON

အလှူဒါန်း
အကျိုး

BURMESE
CLASSIC

BOOM

ကော့ဗီဇ်မီးရှင်း:

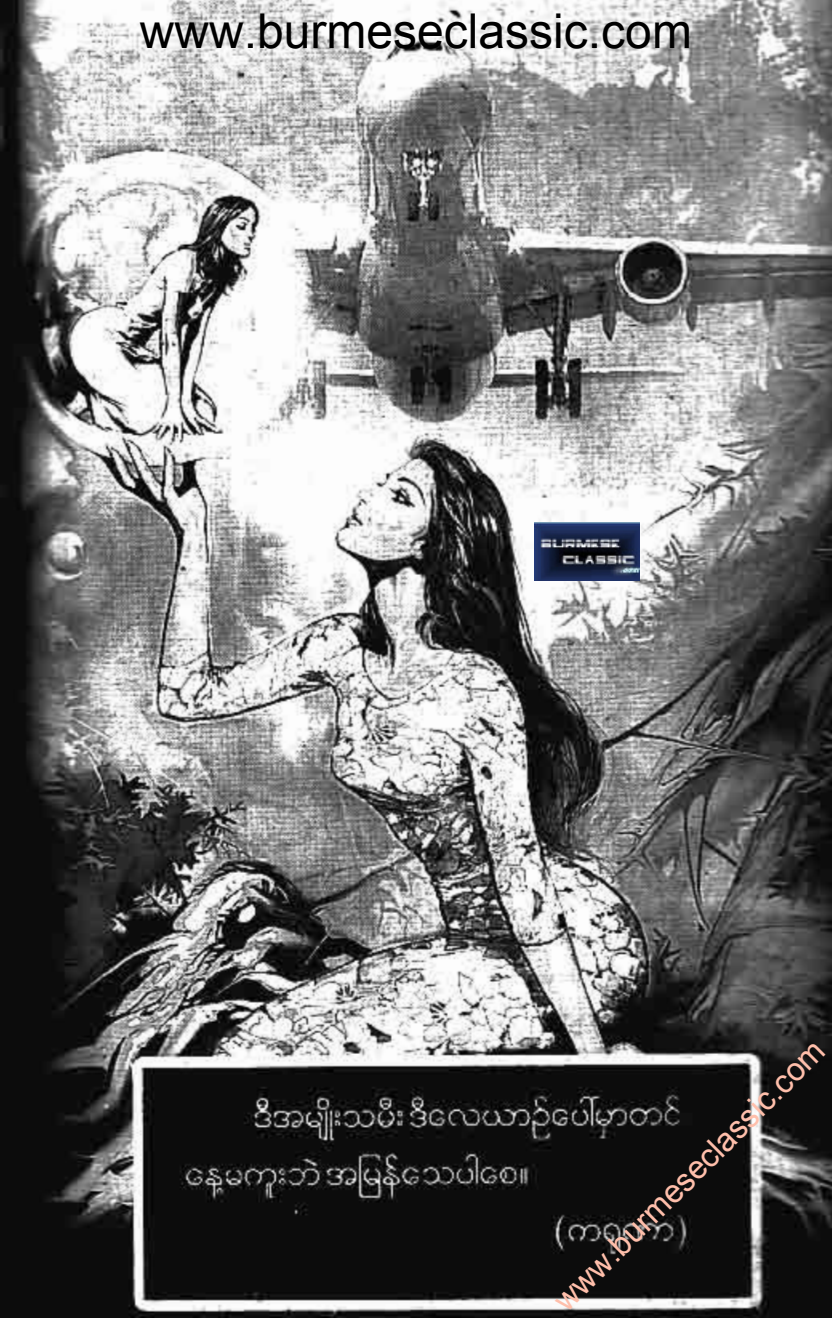
BURMESE
CLASSIC

BURMESE CLASSIC

တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးအဖွေးသား စည်းထားတဲ့
 အလောင်းကောင်ကြီးကို လေယာဉ်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့
 တုပ်နှောင်ထားတာ တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ ကြီးမေ့ဆိုတာ
 နေရာမှာတင် ရှောင်ဖြစ်သွားတာလေ။ ကြီးမေလေ အဲဒီ
 ကတည်းက စပြီး ဘယ်တော့မှ လေယာဉ်မစီးတော့နူး။
 (ကြီးမေ)

BURMESE
CLASSIC

ဒီအမျိုးသမီး ဒီလေယာဉ်ပေါ်မှာတင်
နေ့မကူးဘဲ အမြန်သေပါစေ။

(ကတိတ်)

ရှင်လျက်နဲ့ ကလွဲစားမချေရရင် ဝိညာဉ်
ဘဝနဲ့ ကလွဲစားချေခွင့် ရ.ရပါစေသား။

(ဒေါ်နန်းကရီ)

တကယ်တော့ သူများတွေကို ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တဲ့
မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလက်စွပ်ရဲ့ကျိန်စာကို
သင့်ခဲ့တာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်မိပါတယ်။

မေမေကို အဲဒီကျိန်စာက အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်
အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားကယ်တင်ပေးမှာပါ။

(ငယ်)

မင်းတွေ့တယ်နော် ဒီကြိုးတွေ ဘယ်လောက်
ခိုင်ခန့်တယ်ဆိုတာ...။ မင်း ဒီကြိုးတွေကို ဖြုတ်ပေးမှပဲ
အလောင်းကောင်ကြီးက မင်းဆီ ထ.လာနိုင်လိမ့်မယ်။
(ပိုင်းလော့အန်ကယ်ကြီး)

၁၁
၁၂
(၂)

“အ... အ... အ... လေ... လေယာဉ်

နံပါတ် ပြန်ပြောစမ်း..”

ကြီးမေရဲ့ ဟာယာခတ်အပြောကြောင့် ငဲငယ် မျက်မှောင်
ကြုတ်မိသွားတယ်။

“ဘာလဲ.. ကြီးမေက သိလို့လား.. ၊ XXXX.. ဟူလိက
လေကြောင်းလိုင်းလေ၊ နံပါတ်က XXX လေ..”

ကျွန်တော်ရွတ်ပြတဲ့ လေယာဉ်နံပါတ်ကို နားထောင်အ
ပြီးမှာ ကြီးမေရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပါတယ်။

“အံမယ်လေး! . . ဘုရား. . ဘုရား. . ငါ့သားရယ်. .
တံတောင်းလို့ ကြည့်စမ်း. . . ကြီးမေ ကြိုသိပေလို့ မစီးရပါဘူး
အဲဒီလေယာဉ် ငါ့သားမစီးရပါဘူး၊ cancel လုပ်လိုက်တော့. . ”

“ဟာ! . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကြီးမေကလဲ၊ လေယာဉ်လက်
မှတ်တန်ဖိုးက နည်းတာမှမဟုတ်တာ၊ သား အဆုံးမခံနိုင်ပါဘူး”

ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ. . လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်
စောင် အဆုံးရှုံးခံရမယ့်ကိစ္စမို့ ကျွန်တော် ကြီးမေကို ငြင်းဆန်
လိုက်မိတယ်။

ကြီးမေက ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး. . .

“အံမယ်လေး. . သားလေးရယ်၊ အဲဒီလေယာဉ်လက်
မှတ်တန်ဖိုး ကြီးမေ ပြန်လျှော်ပေးပါ့မယ်၊ ငါ့သားသာ တခြားလေ
ယာဉ် ပြောင်းစီးစမ်းပါ”

လေယာဉ်နံပါတ်ကို ကြီးမေ ဘာလို့. . ဒီလောက်တောင်
အယူသည်းနေရတာလဲ. . ။

သူနားမလည်နိုင်ဘူး. . ။

နောက်ဆုံး. . ဖွင့်မေးလိုက်မိတယ်။

“နေပါဦး. . ကြီးမေ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် အသည်း
အသန် တားနေရတာလဲ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြဦးမှပေါ့”

ကြီးမေ နည်းနည်းအင်တင်တင်ဖြစ်သွားလယ်။

ပြောပြချင်ပုံ မရဘူး။

ရတယ်လေ. . . ။

သူ ကြီးမေကို ညစ်လိုက်တယ်။

(လူဆိုတာ မပြောချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကိုမှ ပိုစိတ်ဝင်စား တတ်ကြတာ မဟုတ်လား. . .)

“အိုကေ. . . ကြီးမေ မပြောချင်ရင်နေလေ အရေးမကြီး ပါဘူး။ သားကတော့ လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်တတ်ဘူးဆိုတာ. . . ကြီးမေ သိပါတယ်နော်”

သူ စိန်ခေါ်လိုက်တော့. . . ကြီးမေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ် သွားတယ်။

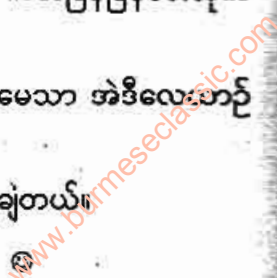
“အံ့မယ်လေး. . . သားရယ် အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ သားကို ကြီးမေ ဘာကြောင့်တားရသလဲဆိုတာ ပြောပြပါမယ်၊ သားက သာ ကြီးမေပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ပြီးရင် အဲဒီ လေယာဉ်ကို မစီးတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ ပြန်ပေးပါကွယ်. . . နော်”

ကြီးမေ ချော့ချော့မော့မော့ ပြောတော့. . . သူ ဆက်မူမ နေတော့ပါဘူး။

ကြီးမေကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကတိမြန်မြန်ပေးလိုက် တယ်။

“အင်းပါ. . . ကတိပေးတယ်၊ ကြီးမေသာ အဲဒီလေးဟာဉ် ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြ. . . ”

ကြီးမေက တံတွေးတစ်ချက် မျိုချဲ့တယ်။

ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှိက်တယ်။

“အဲဒီလေယာဉ်ပေါ်မှာ ခရီးသည်တစ်ယောက်နဲ့ နေယာဉ်မယ်တစ်ယောက် သေသွားဖူးတယ်”

“ဘယ်လို! . . .”

ကြီးမေပြောပြတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို သူသိပ်စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့သေရတာလဲဟင် ကြီးမေ. . . လေယာဉ်မတော်တဆဖြစ်လို့လား! . . .”

“ဟင့်အင်း. . . လေယာဉ်ရဲ့ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ ကြီးမေ! သားကို မြန်မြန်ပြောပြပါ”

ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဝင်စားမိနေပြီ။

ကြီးမေ တုံ့နှေးနှေး ပြောနေတာကို စောင့်နားထောင်နေရတာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘူး။

“အင်း. . . အငြိုးတွေ. . . ကလဲ့စားချေမှုတွေ. . . အမုန်းတွေ. . . ဒေါသအလျောက် ကြိုတင်ကြိုစည်မှုတွေကြောင့်ပေါ့သားရယ်၊ သေချာတာကတော့. . . ခုထိ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မကျွတ်မလွတ်ကြသေးဘူး၊ ခရီးသည်တွေဟာ သူတို့ကို လေယာဉ်ပေါ်မှာ တစ်ခါတစ်လေ မထင်မရှား၊ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှားကို တွေ့နေရသေးတာ. . .”

သူ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ကြားရသလို ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်မိပါတယ်။

“အဟတ်ဟတ် ကြီးမေဆိုလိုချင်တာက အဲဒီလေယာဉ်က သရဲခြောက်တယ်ပေါ့. . ဟုတ်လား! . . ”

သူ့ရဲ့အသံက လှောင်ပြောင်လိုရိပ် နည်းနည်းစွန်းထင်းသွားပုံရတယ်။

ကြီးမေ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။

“သားက မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြီးမေက ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတာပါ သားရဲ့၊ ကြီးမေမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကို တွေ့ခဲ့ရတာပါ”

သူ နည်းနည်းပြန်ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားရတယ်။

“ဟင်. . ကြီးမေကိုယ်တိုင်. . . ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ရတာလဲဟင်. . ”

“တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးအဖွေးသား စည်းထားတဲ့. . အလောင်းကောင်ကြီးကို လေယာဉ်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကြီးနဲ့တုပ်နှောင်ထားတာ တွေ့လိုက်ရတာပဲ၊ ကြီးမေဆိုတာ နေရာမှာတင် ရှေ့ခံဖြစ်သွားတာလေ၊ ကြီးမေ အဲဒီကတည်းကစပြီး. . ဘယ်တော့မှ လေယာဉ်မစီးတော့ဘူး. . ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာကြောင့် သရဲတွေ ဖြစ်သွားရတာလဲဟင်. . ”

ကြီးမေ သက်ပြင်းရှိုက်ပြန်ပါတယ်။

ကြီးမေက ခံစားလွယ်တယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ အဖြစ်အပျက် တို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကာယကံရှင်နီးပါးလောက်ကို ခံစားတတ်တာ။

“သနားဖို့သိပ်ကောင်းပါတယ် သားရယ်. . . သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ကျိန်စာသင့်ခဲ့ကြတာပါ”

သူ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့တိုးလိုက်မိတယ်။ ကြီးမေရဲ့စကား တို့က သူ့ကို တိုး၍စိတ်ဝင်စားနေစေပါပြီ။

“ဘယ်လို. . . သူတို့နှစ်ယောက်က ကျိန်စာသင့်ခဲ့ကြတာ တုတ်လား! . . . ကြီးမေ သိလား! . . .”

“အင်း. . . သိတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘယ် တော့မှ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ အချစ်မှာ သူတို့ ကျိန်စာ သင့်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ အဲဒီယောက်ျားကပေး ထားတဲ့ စိန်ပွင့်ရှစ်လုံးနဲ့ အသည်းနှလုံးပုံ ဖော်ထားတဲ့ လက်စွပ် တစ်ကွင်းစီ ရှိကြတယ်. . .”

ပြဿနာရဲ့အစက အဲဒီလက်စွပ်ကြောင့်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်. . . အဲဒီလို ဆင်တူလက်စွပ်မျိုးတွေ မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ဆီ မှာ ရှိနေဦးမယ်မှန်းတော့. . . သူတို့လည်းမသိကြဘူး”

သူ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသွားသလို မျက်မှောင်ကုတ် လိုက်မိတယ်။

“ကြီးမေ. . . ဒါဆို အဲဒီလက်စွပ်က တရားခံပေါ့. . . ဟို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံးကို သရဲဘဝရောက်အောင် ကျိန်စာ

သင့်စေခဲ့တာ အဲဒီလက်စွပ်ကြောင့်ပေါ့နော်”

“ဆိုပါတော့သားရယ်”

ကြီးမေက မတင်မကျ ဖြေပါတယ်။

သူ သိပ်မကျေနပ်သေးဘူး။

“ကြီးမေ... အဲဒီဇာတ်လမ်း သားကို ပြောပြပါဗျာ”

“အင်း... ”

ကြီးမေက သံရှည်ဆွဲပြီး ညည်းညူသလို လုပ်လိုက်ပါ

တယ်။

ပြီးတော့...။

၁၁
 ၁၇
 (၂)

တီနားရက်ကလေးမှာ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်မလို့
 ပြင်တုန်း မနက်စောစောစီးစီး ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကရုဏာ စိတ်
 ညစ်သွားရတယ်။

မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ ကုတင်ဘေး စားပွဲပုလေးပေါ်က
 ဖမ်းဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ . . အိပ်မှုနံ့စိုင်းအသံကြီးနဲ့ပဲ 'ဟယ်လို' လိုက်ရ

တယ်။

“ဟာ! . . . ဘယ်လိုမိန်းမလဲ . . . ၊ ရှင် ခုချိန်ထိ အိပ်ရာထဲ
က မထသေးဘူးလား၊ ဖုန်းထူးသံကြီးကလဲ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ . . .”

ကရုဏာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ‘ကျစ်’ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်
မိတယ်။

“အေမိ . . . ပြော၊ စောစောစီးစီး ဘာအရေးတော်ပုံတွေ
ပေါ်ပြန်ပြီလဲ”

“ရှင်ကို မမက နေ့လည်စာ အိုဗာတင်း ဖျော်တိုက်မလို့
တဲ့၊ အဲဒါသတင်းပေးတာ”

သွားပြီ . . . ။ မမဆိုတာ ကရုဏာတို့ရဲ့အထက်လူကြီး။
အိုဗာတင်း ဖျော်တိုက်မယ်ဆိုရင် ကရုဏာတို့ သဘော
ပေါက်လိုက်ပြီ။ အိုဗာတိုင်ဆင်းရုတော့မယ်။

ဒီနေ့ ကရုဏာ မနားရတော့ဘူး . . . ။

“ဟိတ် . . . ဘာလဲ အရမ်းပျော်သွားလား၊ ဂျူတီပြန်ဝင်ရ
မယ်ဆိုလို့”

အေမိက ဆက်စ၊နေတယ်။

‘ရှစ်’ . . . လို့ ကရုဏာ ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးလိုက်မိတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . စိန်လက်စွပ်ရဲ့အရှင်သခင်နဲ့ ဒိတ်ထား
တဲ့နေ့ရက်လေး သွားပါပြီပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . .”

“ကိုကိုမရှိဘူး၊ ကုန်တိုက်အတွက် ဂျပန်မှာ ပစ္စည်းသွား
ဝယ်နေတယ်”

www.burmeseclassic.com

လေ့ရှိသောအထူး ၁၉

အေမိက မခံချင်အောင် စ,တာကို. . ကရုဏာ ခပ်ကြား
ကြားလေး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

လျှာဖျားမှာ ချိုနေတာပဲ. . ။

ကိုကိုက ဥပမိရုပ်လည်း ခန့်ညားတယ်။

ကုန်တိုက်သုံးခုလည်း ပိုင်ဆိုင်တယ်။

ကရုဏာကိုလည်း လိုလေသေးမရှိ အလိုလိုက် ကြင်နာ
တယ်။

ကိုကိုနဲ့ချစ်ခွင့်ရတာ ကရုဏာ ဘယ်လောက်ကံကောင်း
လို့က်သလဲ။

ကရုဏာတို့ဌာနမှာ BMW ကားနဲ့ အလုပ်ဆင်း၊ ROLEX
နာရီပတ်၊ စိန်လက်စွပ်ဝတ်နိုင်တဲ့ လေယာဉ်မယ်ဆိုလို့ ကရုဏာ
တစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ။ ကိုကို ဆင်ပေးထားတာလေ. . . ။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကိုကိုက လူပျိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သိပ်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို စိတ်
ညှန်လမ်းခွဲခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ပျက်တစ်ယောက်ပါ. . ။

ကရုဏာကိုတော့ ဒီတစ်ခေါက်-ဂျပန်ခရီးက ပြန်လာရင်
ဆရာဝင်လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ စ,ဆွဲတော့မယ်လို့ ကိုကိုက
ထတိပေးထားပါတယ်။

ကရုဏာ ကိုကိုအကြောင်းတွေ ဖျတ်ခနဲ တွေးမိနေတဲ့
အချိန်မှာ အေမိက မခိုးမခန့်ရယ်ပြီး ဆက်ပြောပြန်ပါတယ်။

“အဟား. . . တို့ကတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မမက်ဘူးဟေ့။

လူပျိုနုထွတ်ထွတ်ကလေး ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကိုပဲ မက်တာ၊ စဉ်းစား
ကြည့်လေ. . ကိုယ့်ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကလေးကို နုနုသန့်သန့် လူပျို
တလေးကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးမှာပေါ့။ ပုပ်အဲ့နေတဲ့ မှုဆိုးဖိုတို့ တစ်ခု
လပ်တို့ကို ဘာလို့များ သိမ်းပိုက်ခွင့်ပေးမလဲ. . ဟိဟိ. . "

အေမိက တော်တော်အပြောဆိုပါတယ်။

သူ့စကားက စေတနာထက် မနာလိုရိပ် ရာခိုင်နှုန်းက
ပိုများနေတယ်လို့ပဲ ကရုဏာ ယူဆပါတယ်။

ကိုကိုကို ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံလိုက်ကတည်းက ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ ဒီလိုကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်တာတွေ ခံရလွန်းလို့ ကရုဏာ အရေ
ထူနေပါပြီ။

နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးပြီး မထိတရိ ပြီးလိုက်ရင်း အေမိ
တို့ ကရုဏာ တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အချစ်မှာ အဲဒါတွေမရှိဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့”

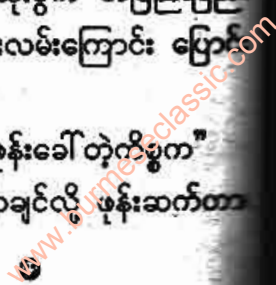
“အိုး. . . အဲဒါအချစ်၊ သေချာရဲ့လား ကရုဏာရယ်”

“မင်းရော ကိုကိုလိုလူမျိုးက ချစ်တယ်ဆိုရင် ငြင်းမှာလား
မငြင်းပါဘူးကွာ. . . ကိုယ်ပြောရဲ့ပါတယ်”

အေမိနဲ့ ကရုဏာရဲ့ စကားစစ်ထိုးပွဲက တဖြည်းဖြည်း
ပြင်းထန်လာတာမို့ ကရုဏာကပဲ စကားလမ်းကြောင်း ပြော
လိုက်ရပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ပြောပါဦး၊ မင်း ကိုယ့်ဆီဖုန်းခေါ် တဲ့ကိစ္စက”

“အိုး. . ဆောရီး၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာ

မေတ္တရီမိတ်အလောင်း ၂

လမ်းကြောင်းက နည်းနည်းချော်ထွက်သွားတယ်၊ မင်း ဒီနေ့ ဝင်ရမယ့်ဂျူတီက နည်းနည်းထူးဆန်းလို့ ကိုယ်ကြိုတင်သတင်းပေးတာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး... ဘာတွေထူးဆန်းလို့လဲ”

မေးသာ မေးလိုက်ရတယ်... ကရုဏာ သိပ်တော့ စိတ်ဝင်စားပါဘူး။

နားရက်မှာ ပြန်အစားထိုးဝင်ပေးရမယ်ဆိုကထဲက စိတ်တွေက သိပ်မကြည်လင်ချင်တော့ဘူး။

“မင်း ဒီနေ့ ဝင်ပေးရမယ့် ဂျူတီက... ဩစတေးလျကို လေယာဉ်စင်းလုံးငှားစီးတဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးတည်းနဲ့ လိုက်ပေးရမှာ”

“မြတ်စွာဘုရား... လေယာဉ်တစ်စင်းလုံးကို ငှားစီးတယ် ထုတ်လား၊ ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာနေပါလိမ့်”

“ချမ်းသာသလားတော့ မမေးနဲ့၊ ဇော်ဘွားတစ်ယောက် ချဲ့သမီးတဲ့ကွ၊ သူ့နာမည်ကို ကြားလိုက်ရရင်... မင်းပိုအံ့ဩသွားမယ်”

အေမိုအသံက ရိသဲ့သဲ့နိုင်လှပါတယ်။

ကရုဏာလည်း နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားရပြီ။

“ပြောစမ်းပါဦး အဲ့ဒီအမျိုးသမီးက အကယ်ဒမီမင်းသမီး ချဲ့လို့လား!..”

“အကယ်ဒမီမင်းသမီးထက် ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့

www.burmeseclassic.com

လေ့ရှိပါသလား JR

ဖြစ်နေမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ကရုဏာ... အရေးတကြီး ဂျူတီဝင်ရမယ်၊ ခုချက်ချင်း ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ရုံးကိုလာခဲ့ပါ”

ကရုဏာ အထက်လူကြီး မမမြတ်ဏ္ဍန္တရဲ့ဖုန်း ဖြစ်နေ တယ်။ ကရုဏာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့...

“မမ... ဒီနေ့ ကရုဏာ အော့ဖ်လေ”

“ဆော့ရီး ကရုဏာ၊ မမ အချိန်မရဘူး၊ မင်း ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ... ဒါပဲနော်”

မမက ကရုဏာရဲ့ဆင်ခြေကို လက်ခံနားမထောင်ဘဲ တောင်းပြတ်ချပြီး ဖုန်းပါချသွားတယ်။

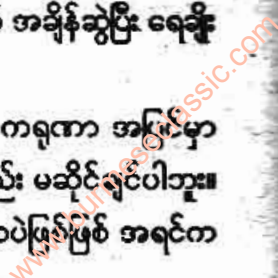
ဒုက္ခပဲလို့... ကရုဏာ ညည်းလိုက်မိတယ်။

အလုပ်က ထွက်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပါ ပေါက်လာတယ်။

ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ကရုဏာ အလုပ်က ထွက် နာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ဒီအလုပ်က လစာကောင်းတာမို့ ထရုဏာ ထွက်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး။

အိပ်ရာပေါ်က မထချင်ထချင် ထလာပြီး... ကရုဏာ ရေခဲခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ဆွဲပြီး ရေခဲ ညစ်စင်နေမိတယ်။

ဒေါ်နန်းကေရီ ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကို ကရုဏာ အကြီးမှာ ဆက်ခံမှု မဆုံတွေ့ဖူးပါဘူး။ မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်ချင်ပါဘူး။ ရေခဲခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်က

ထက်ပိုပြီး လှပကြော့ရှင်းနေအောင် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်မိတယ်။
 ဒေါ်နန်းဧကရိက ကရုဏာကို သိချင်မှသိမှာပါ။
 ဒါပေမယ့် သူ့ထက်ပိုပြီး ကရုဏာ လှချင်နေမိတယ်။
 ပြီးတော့ သူ့မျက်စိထဲမှာ ကရုဏာဟာ သိပ်လှတဲ့ မိန်း
 တလေးတစ်ယောက်ပါလားလို့ အသိအမှတ်ပြုခံရချင်တယ်။
 ကိုကိုကတော့ ဒေါ်နန်းဧကရိဟာ ရောဂါမျိုးစုံနဲ့ ချူချာ
 လွန်းလို့ . . စိန်စိထားတဲ့ ဂီလာန . . . တဲ့။
 မသေခင်ကထဲက နာနာဘာဝရုပ် ထွက်နေတဲ့ မင်းသမီး
 တဲ့။

ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးတော့ . . မှန်ရှေ့မှာ ကရုဏာ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိတယ်။
 ကိုယ့်အလှကိုယ် စိတ်မချနိုင်ဘူး . . ။ ဒေါ်နန်းဧကရိရဲ့
 အလှနဲ့ယှဉ်ရင် မှိန်သွားမှာ စိုးရိမ်နေမိတယ်။
 ကိုကိုကတော့ ကရုဏာကို ကြွေရုပ်ကလေးတဲ့။
 ကရုဏာ ဘယ်လိုပဲ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ထားပေမယ့် . .
 ဒေါ်နန်းဧကရိနဲ့ တွေ့ဆုံရမှာကို ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့
 ရတော့မှာလို့ ရင်လေးနေမိပါတော့တယ်။

၂၅
၂၆
(၂)

၆၀

ဆိပ်ထဲ ရောက်လာတော့ ကရုဏာ ခြေဖျား
လက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး ရင်ထဲလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်
လာတယ်။

ဒေါ်နန်းကေရီဟာ ကရုဏာကို ကြိုတင်သိမထားနိုင်
ဘူးလား! . . .

တကယ်လို့များ ကြိုတင်သိထားခဲ့ရင်လည်း... သူ့ရဲ့

www.burmeseclassic.com

အဆင့်အတန်း ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လူကြားထဲမှာ ကရုဏာကို ရင့်ရင့်
 သီးသီး အော်ဟစ်ရန်တွေ့လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူးဇော်။
 ဒါပေမယ့် ပညာသားပါပါလေး နှိပ်ကွပ်လာခဲ့ရင် . . .
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . သူ့ဘက်က အသိုင်းအဝိုင်း အရှိန်အဝါ
 တွေက ကရုဏာထက် အများကြီး သာတယ်လေ။
 ကရုဏာ သူ့ရဲ့အရှိန်အဝါကို လန့်နေမိတာတော့ အမှန်
 ပဲ။

စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေတာနဲ့ . . ကိုကိုပေးထား
 တဲ့ စိန်လက်စွပ်လေးကိုတောင် ကရုဏာ ချွတ်မထားမိခဲ့ဘူး။
 အိုး . . . ဘာဖြစ်သေးလဲ . .
 သူသိနိုင်တာလိုက်လို့ . . . ။
 ကရုဏာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားတင်းပြီး ရုံးခန်းထဲ ဝင်
 လာခဲ့ပါတယ်။

“စိုး!.. ညီမလေး ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ဘော့စ်က အိုတီ
ကြေးကို နှစ်ဆပေးပါမယ်တဲ့.. မပျော်ဘူးလား!.. ”

ကရုဏာ ခုံးခန်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ မမက ဝမ်းသာအားရ
ကြိုဆိုတယ်။ စိတ်ထဲကတော့.. မပျော်ပါဘူး.. ၊ အဲဒီမိစ္ဆာမကြီး
ကို serve လုပ်ပေးရမှာ အိုတီကြေးနှစ်ဆမကပါဘူးလို့ ပြန်ပြော
လိုက်ချင်ပါတယ်။

“ကရုဏာရေ နည်းနည်းတော့ဝရစိုက်ပေးကွာ၊ ဘော့စ်
ရဲ့ VIP လေ.. . ဒီသူဌေးသမီးက ဟိုကိုဆေးစစ်ဖို့သွားမှာ ဒါလေ
မယ့် အရေးတကြီး စိစဉ်လိုက်ရတော့ သူ့အဖော်တွေ ပါမလာ
ဘူး၊ လူယုံကလည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရှိလို့ ဇာတိပြန်သွား
တယ်ဆိုလား.. . ”

“ဆေးကုဖို့သွားမှာ နှာခံလေးဘာလေးဟောင် မပါဘူး

လား! . . ”

“မဟုတ်ဘူးလေ. . . | လောလောဆယ် သူ့ကျန်းမာရေး
က ကောင်းနေတာပဲ၊ medical check up လုပ်ပြီး စနစ်တကျ
တုသမှုခံယူဖို့ သွားမှာ”

ကရုဏာ စိတ်ညစ်ပြီးရင်း ညစ်သွားရတယ်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ လူခပ်များများ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းဆို
ရင် သူ့ကို နည်းနည်းရှောင်လို့ ရသေးတာပေါ့။

“မမ. . ဒါနဲ့ ကရုဏာနဲ့ တွဲရမယ့်တစ်ယောက်က ဘယ်
သူလဲဟင်! . . ”

ကရုဏာ ခပ်သွက်သွက်လေး မေးလိုက်မိတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း လေယာဉ်တစ်စင်းမှာ လေယာဉ်မယ်နှစ်
ယောက် အနည်းဆုံးလိုက်ပါရမယ်လေ. . ။

ကရုဏာနဲ့ တွဲရမယ့်သူဟာ. . ကိုကိုနဲ့ ကရုဏာရဲ့ ချစ်
ဇာတ်လမ်းကို သိမထားတဲ့သူဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေါ့. . ။

တကယ်လို့များ. . ဒေါ်နန်းဧကရီဟာ ကရုဏာတို့အ
ကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားမိထားပြီးပြီဆိုရင် စုံစမ်းလို့ မရ
နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် မမဆီက အဖြေစကား ကြားပြီးတဲ့အချိန်မှာ
ကရုဏာဟာ ထိုင်ခုံမှာ အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

“အိုး. . . ဆောရီးပဲ ညီမရယ်၊ မမတို့ နောက်တစ်
ယောက် ဘယ်လိုမှရှာမရတော့လို့ ညီမတစ်ယောက်ထဲပဲ run

ပေးပါနော် . . ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား! . . ဖြစ်ပါတယ်ကွာ . . .
ကိုယ့်ညီမအရည်အချင်းကို သိပြီးသားပါ”

စိတ်ထဲကတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲလို့
ကရုဏာ ညည်းလိုက်မိပါတယ်။

တကယ့်ကို သေလိုက်ချင်တော့တာပါ။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ သူနဲ့ ကရုဏာနှစ်ယောက်ထဲ . .

ဘယ်လောက် စိတ်ကျဉ်းကြပ်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ . . ။

ပိုင်းလော့နှစ်ယောက်ကလည်း သီးခြားနေတာလေ . . ။

သူ ကရုဏာကို တစ်ခုခုများ လုပ်ကြံလိုက်မယ်ဆိုရင် . .

ကရုဏာ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရပါ့မလဲ။

ဒါဟာ ကြိုတင်ကြံစည်မှုရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“မမ . . အဲဒီအမျိုးသမီးက မောက်မာသလားဟင်! . . ။

ဟို . . ဟိုလေ . . . ဆက်ဆံရေးကောင်းရဲ့လား! . . ”

ကရုဏာ ရင်ထဲမှာကိန်းအောင်းနေတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုတို့
ရုတ်တရက် မေးလိုက်မိတယ်။

ကိုကိုပြောတော့ ဒေါ်နန်းဧကရီဟာ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်း
တတ်လေ့ရှိသတဲ့ . . ။

စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်ရင် တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်နဲ့ တကတတ်
ကို တူသတဲ့ . . ။

မမကတော့ ကရုဏာမေးခွန်းကို သူ ဘာမှသိမထားပါ
ဘူးဆိုတဲ့ပုံစံ . . ပခုံးပဲ တွန့်ပြတယ်။

ဒေါ်နန်းဧကရီ ရောက်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဝန်ထမ်း
အားလုံးဟာ တော်ဝင်မင်းသမီးတစ်ပါး ရောက်လာသလို မတ်
တတ်ရပ် အရိုအသေပေးပြီး ကြိုဆိုလိုက်ကြတာပါ။

ရင်ထဲမှာ အတော်အောင့်သီးအောင့်သက် ခံပြင်းသွား
မိပေမယ့် အများနဲ့မို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။

ကရုဏာလည်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး အရိုအသေပေး
လိုက်ရပါတယ်။

ဒေါ်နန်းဧကရီဟာ ကရုဏာခန့်မှန်းထားတဲ့ စိတ်ကူးထဲ
ကရုပ်ထက် အများကြီး အိုစာကျဆင်းနေပါတယ်။

အသက်နဲ့ မလိုက်ဖက်လောက်အောင်ပါပဲ။

ကိုကိုပြောတဲ့ စိန်စီထားတဲ့ ဂီလာနရုပ် ဆိုတဲ့ကားကို
ပြန်သတ်ရလိုက်မိပါတယ်။

အသက်အရွယ်နဲ့ မမျှအောင်ကို ရောဂါမျိုးစုံရဲ့ဒဏ်ကို ခံစားနေရတဲ့ရှုပ်ပါပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း.. အတော့်ကို ပိန်လို့ ခြောက်ကပ်ရှာပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စိတ်ဓါတ်ကတော့ အတော်ပြင်းထန်မယ့်ပုံပါပဲ။

လမ်းလျှောက်ပုံက မြန်ဆန်မတ်ကြော့ပြီး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ရဲ့ ခွာသံကလည်း အတော့်ကို ပြင်းထန်ပါတယ်။

ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ချင်းစီကို စူးစိုက်ကြည့်ပါတယ်။

အားလုံးက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆိုပေမယ့် အပြုံးက လေးတစ်ချက်နဲ့တောင် အသိအမှတ် မပြုပါဘူး။

အတော်မောက်မာရင့်သီးမယ့်ပုံပဲလို့.. ကရုဏာ တွေးလိုက်မိပါတယ်။

ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ နာရီပေါင်းများစွာ လေယာဉ်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဖို့ဆိုတာ အတော်ငရဲကျမယ့်အလုပ်ပဲလို့ မှတ်ချက်ချမိတယ်။

ကရုဏာရဲ့ရှေ့က အဖြတ်မှာတော့ ကရုဏာကို သိသိသာသာကို စိုက်ကြည့်သွားပါတယ်။

အဲဒီအကြည့်က မိစ္ဆာတစ်ကောင်ရဲ့ အကြည့်လိုပါပဲ။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကလည်း မြွေဟောက်တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုးပါပဲ။

ကော့ကုတ်စဉ်းလဲမယ့် ရန်လိုမယ့် မျက်လုံးမျိုးတွေ။
သူ . . သူ . . ကရုဏာကို ကြိုမျှားသိနေလေသလား။
ကရုဏာရဲ့ကျောထဲ စိန်ခနဲ အေးသွားခဲ့ပါတယ်။

အ
ပန်း
(၇)
အ

နန်းဇောရီဟာ ရှေ့ဆုံးက first class ခုံတန်း
မှာ မတ်ကြော့စွာ ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ရုပ်ကသာ လူမမာရုပ်
ပေါက်နေပေမယ့် လူကတော့ စတိုင်ကျကျ မာန်တင်းတင်းပုံစံ
ပါပဲ။ ဝတ်စားပြင်ဆင်လာတာလည်း လွင့်လှပါတယ်။

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေဟာ နိုင်ငံခြားဖြစ်၊
တန်ဖိုးကြီးလှမယ့် အမှတ်တံဆိပ်တွေဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့တင် သိနိုင်

စေပါတယ်။

အနက်ရောင် အဂါဝန်နဲ့ ဦးထုပ်အဝိုင်းကလည်း အနက်
ရောင်ပါပဲ။ ဒေါက်မြင့်ချွန်ချွန်ကလည်း အနက်ရောင်. . . ။

ဒီအမျိုးသမီး. . . ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့များ အနက်ရောင်ကို
ဖက်ရှင်လုပ်လာပါလိမ့်။

အနက်ရောင်ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ အထိမ်းအမှတ်
ဖြစ်သလို. . . တစ်စုံတစ်ရာကို ထွင်းဖောက်ဖြုတ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိ
သတဲ့. . . ။

ဒေါ်နန်းဧကရီ. . . အနက်ရောင်ဖက်ရှင်၊ ပြီးတော့. . .
နားရက်မှာ အစားထိုး ဝင်ပေးရတဲ့ဂျူတီ. . . ။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ရိုးသားမှုမှရိရဲ့လား. . . ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ တမင်ကြိုတင်ကြိုစည်မှု၊ လုပ်ကြံ
ဖန်တီးမှု မဖြစ်နိုင်ဘူးလား! . . . ။

ကရုဏာ စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာရတော့သည်။

လေယာဉ်က ပြေးလမ်းပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကောင်း
တင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားပါတော့သည်။

“ကလင်. . .”

ထိုအခိုက် ကရုဏာ ထိုင်နေသော လေယာဉ်မယ် ထိုင်ခုံ
ဘေးမှ ဘဲလ်သံ မြည်လာလေလျှင် စိတ်ထဲတင်းကြပ်စွာနှင့်ပင်
ထ,လာခဲ့ရတော့သည်။

ခုချိန်မှာ သူက လေယာဉ်တစ်စင်းလုံးကို ငှားလာတဲ့ ခရီး

သည်။ ကရုဏာကလည်း တစ်ယောက်ထဲ ပါလာတာဆိုတော့ သူ့ခိုင်းသမျှ ကရုဏာတစ်ယောက်ထဲ လုပ်ပေးရတော့မှာပါပဲ။

ကရုဏာတို့ လေယာဉ်မယ်တွေဟာ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လျှောက်နေကျပါ။

လေယာဉ်ဟာ တိမ်စိုင့်တွေထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ လှုပ်ခါယမ်းနေပါစေ၊ ကရုဏာတို့ ဟန်ချက်မပျက်အောင် လျှောက်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဒီလေယာဉ်ပေါ်မှာ အမြဲပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လျှောက်လှမ်းနေကျ ကရုဏာရဲ့ခြေထောက်တွေဟာ လေးကန်နှေးကွေးလို့ နေပါတယ်။

ဒေါ်နန်းစကရီရှေ့ရောက်တော့ ကရုဏာ လက်နှစ်ဖက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး ဦးညွတ်ကာ အရိုအသေ ပေးလိုက်ပါတယ်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလိုဦးညွတ်လိုက်ရတာ အတော့်ကိုခါးသီးပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို ကြိုတင်အဖွဲ့ပေးလိုက်ရသလိုပါပဲ။

“မင်္ဂလာပါမမ၊ မမ ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်”

ဒီစကားတွေဟာ လုပ်ငန်းသဘောအရ ကြက်တူရွှေ စာအန်သလို ကရုဏာတို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနေကျ စကားလုံးတွေပါ။

ဒါပေမယ့် . . အခုတော့ အတော်လေး ကသိုကာအောင် နိုင်လှပါတယ်။

လုပ်ငန်းသဘောအရ မျက်နှာဖုံးတစ်ခုအောက်မှာ အမြဲ
နေခဲ့ရပေမယ့် . . ဒီနေ့တော့ ကရုဏာ ဟန်ဆောင်ပြီးဖို့နောင်
မနည်းကြိုးစားနေရတာပါ။

ကရုဏာက ပြုံးပြီးမေးလိုက်တော့ ဒေါ်နန်းကေရိက
စူးရဲနေအောင် စိုက်ကြည့်ပါတယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေက စူးရဲသလောက် အေးစက်လွန်းတာမို့
ကရုဏာ အသည်းထဲထိအောင် စိမ့်အေးတက်သွားရပါတယ်။

အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေပါ။

“တို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား! . .”

မျက်လုံးတင်သာ မတဘူး။ အသံကြီးကလည်း ကြောက်
စရာကောင်းလောက်အောင် အေးစက်ခက်ထန်လှတာမို့ . . .
ကရုဏာ နောက်ကို မသိမသာဆုတ်လိုက်မိပါတယ်။

ဒီမိန်းမဟာ လူမှဟုတ်ရဲ့လား . . နာနာဘာဝ မိစ္ဆာများ
လား . . လို့တောင် စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိပါတယ်။

“မမနာမည် ဒေါ်နန်းကေရိဆိုတာ သိထားပါတယ်”

ကရုဏာ အသံကလေး မတုန်အောင် မနည်းထိန်းပြီး
ပြန်ဖြေမိပါတယ်။

ဒီမိန်းမတော့ ငါ့ကို ပါးပါးကလေး ပညာပေးနေပြီလို့
သိလိုက်ပါတယ်။

“ပြီးတော့ဧရာ . . ဘာသိထားသေးလဲ! . .”

သေချာတာပေါ့။

သူ့ ကရုဏာကို တမင်နှိပ်ကွပ်ချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။

သူ့ လိုရာခရီး မရောက်မချင်းတော့ . . . ခံပေးဦးတော့

ကရုဏာ ရေ . . . လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အားပေးလိုက်မိပါတယ်။

“ဒီလောက်ပါပဲ . . .”

တကယ်တော့ ကရုဏာ စကားမြန်မြန်ဖြတ်ချပြီး မြန်မြန်
ပြေးချင်နေမိတော့တာပါပဲ။

အမျိုးသမီးက ကရုဏာရဲ့အဖြေကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းထား
သလို မခိုးမခန့်ပုံစံနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ကွေးလိုက်ပါတယ်။

အဲ့ဒီအပြုအမူဟာ ကရုဏာကို အတော်အောင့်သက်ခံ
ပြင်းစေတဲ့ အပြုအမူပါ။

ဒါပေမယ့် ကရုဏာ အဲ့ဒီစိတ်ကို ရအောင်ကြိတ်မှိတ်မျှ
ချလိုက်ပါတယ်။

“တို့ခင်ပွန်းဟာ ဦးသတိုးသင်္ခဆိုတာရော မင်းသိလား!”

ဒီမိန်းမရဲ့ပါးစပ်က ကိုကိုနာမည် ကြားလိုက်ရတော့ မြွေ
ဟောက်တစ်ကောင်လို ကရုဏာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါတယ်။

သေချာပြီ . . . ဒီမိန်းမ ကရုဏာကို နှိပ်ကွပ်ဖို့ အစပျိုးနေ

ပြီ။

ကရုဏာ မျက်နှာကိုမော့ပြီး အသက်တဝ ရှူသွင်းလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ . . . တစ်လုံးချင်း အသံမှန်နဲ့ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ

တယ်။

“ကျွန်မ မသိပါဘူး။”

ကိုကိုကို မသိပါဘူးလို့ ညာလိုက်ရတဲ့အတွက်. . ကျွန်မ
တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့လက်ရှိအခြေအနေက ညာမှကို ဖြစ်
မှာမို့လို့ပါ။

ဒေါ်နန်းဧကရီက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့သန်းကျော်တန် လက်ကိုင်အိတ်ကို မလို
အပ်ဘဲ လက်ချောင်းတွေနဲ့ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေပါတယ်။
ကျွန်မ ဒေါ်နန်းဧကရီရဲ့လက်ချောင်းတွေကို ကြည့်လိုက်
မိတဲ့အချိန်မှာ မျက်လုံးတွေထဲ ပြာဝေသွားပါတယ်။

ဒေါ်နန်းဧကရီရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ စွပ်ထား
တဲ့လက်စွပ်ဟာ. . ကျွန်မကို ကိုကိုလက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိ
ကဝတ်အနေနဲ့ ပေးထားတဲ့လက်စွပ်နဲ့ တထပ်ထဲပါပဲ။

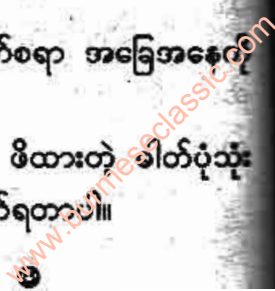
အသည်းပုံ စိန်ရှစ်လုံး လက်စွပ်လှလှကလေးပါပဲ။

အဲဒီလက်စွပ်ကို မြင်လိုက်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရဲ့
ခေါင်းထဲ မူးနောက်ကိုက်ခဲသွားရပါတယ်။

သေချာပါတယ်။ ဒါ သူ ကျွန်မကို လက်စွပ်ကို တမင်မြင်
စေချင်လို့ ဖန်တီးလိုက်တာပါ။

တဆက်ထဲမှာပဲ ပိုပြီးခေါင်းကိုက်စရာ အခြေအနေကို
ကျွန်မကြုံလိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ရဲ့အောက်မှာ ဖိထားတဲ့ ခါတ်ပုံသုံး
လေးပုံကို တဝက်တပျက် လှမ်းမြင်လိုက်ရတာပါ။

ကျွန်မ လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့အပိုင်းက ကိုကိုဘက်အခြမ်း
ပါ။

ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ဖိထားခြင်းခံရတဲ့ မမြင်ရတဲ့ဘက်အခြမ်း
က... ကျွန်မရဲ့ပုံများ ဖြစ်နေမလား!...။

သေချာပါတယ်။ ဒါ ကျွန်မနဲ့ကိုကိုရဲ့ စုံတွဲခါတ်ပုံတွေ
ဖြစ်မှာပါ။

ခါတ်ပုံထဲက ကိုကိုရဲ့အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့်... ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ ငွေဆောင်သွားတုန်းက တစ်ယောက်
ယောက်က ချောင်းရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီခါတ်ပုံတွေကို ပြထားခြင်းအားဖြင့် ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မရဲ့
ဇာတ်လမ်းကို သူသိထားတယ်လို့ စိန်ခေါ်ချင်တာ သေချာနေ
ပါပြီ။

ခါတ်ပုံထဲက ကိုကိုကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးပြနေပါတယ်။
ကျွန်မကတော့...။

မိစ္ဆာတစ်ကောင်ရဲ့ရှေ့မှာ တုပ်နှောင်ခံထားရသလို စိတ်
တွေ လေးလံကြပ်ခဲလို့နေပါတယ်။

ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ ဒေါ်နန်းကေရဲ့ရှေ့ကနေ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတယ်။

1

ကျွန်မ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရလွန်းတာနဲ့ အနောက်
ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့မိပါတယ်။

တံခါးကို လှော့ခံချပြီး . . လက်စွပ်ကို ဆွဲချွတ်နေမိတယ်။
ဒီလက်စွပ်ကို ကျွန်မ ဝတ်မထားရဲတော့ဘူး။

လက်စွပ်က မိစ္ဆာတစ်ကောင်လို ကျွန်မကို ပြန်ခြောက်
လှန့်နေပါတယ်။

ကျွန်မ လက်စွပ်ကို ချွတ်မှဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီလက်စွပ်ကို
ဒေါ်နန်းစကရီ မြင်လို့မဖြစ်ဘူး။

မဝတ်ချင်တော့ပါဘူးဆိုမှ . . လက်စွပ်က ကြပ်နေလိုက်
တာ . . ဘယ်လိုမှ ချွတ်လို့မရဘူး။

ကျွန်မ ဘေစင်ဆီ လျှောက်လာပြီး . . ရေဖွင့်ချလိုက်ကာ

ထက်ချောင်းတွေကို ရေနဲ့ဆေးလိုက်တယ်။

ရေနဲ့ထိလည်း လက်စွပ်က ချောင်မလာဘူး။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ! . .။

ဆပ်ပြာနဲ့ လက်ကိုဆေးကြည့်မယ်။ ဆပ်ပြာကချော
တော့ လက်စွပ်ကျွတ်မှာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်မ ဆပ်ပြာအထပ်ထပ် တိုက်ပြီး ချွတ်ချလည်း မရပါ
ဘူး။ လက်စွပ်က အသားထဲ နစ်ဝင်နေသလို မြဲမြဲနေလိုက်တာ။

ကျွန်မ တကယ်ပဲ ငိုချချင်စိတ် ပေါ်လာရတော့တယ်။

ဒီအချိန်က ခရီးသည်တွေကို ကော်ဖီတိုက်ရမယ့်အချိန်
ပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို ကော်ဖီသွားပို့ရတော့မှာ . . .။

မတတ်နိုင်ဘူး . . အသည်းပုံစိန်လုံးတန်းကို လက်ချောင်း
ရဲ့အောက်ဘက် ရွှေ့လိုက်ရပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဖျော်လိုက်ရ
တယ်။

ကျွန်မရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ အသက်မပါသလို နှေးကွေး
လေးကန်နေမှာ သေချာပါတယ်။

ကော်ဖီတန်းကိုယူပြီး ကျွန်မ အရှေ့ဘက် ပြန်ထွက်ခဲ့ရပြန်
တယ်။

ကျွန်မ မမြင်ချင်တဲ့ မျက်နှာသေ အေးစက်စက်ကြီးနဲ့
မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရဦးမှာပေါ့။

ကျွန်မ သူ့ဘေးမှာ အသာရပ်လိုက်တယ်။

သူ သိပါတယ် . .။

ကျွန်မ သူ့ဘေးကို ရောက်လာတာကိုသိတဲ့ အနေအထားနဲ့ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ကြည့်တယ်။

သူ့အကြည့်က ကော်ဖီပန်းဆီ ရောက်နေတာမို့ . . ပန်းအောက်က လက်စွပ်ဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့လက်သူကြွယ် လက်ချောင်းကို မလုံခြုံသလို ခံစားနေရတယ်။

“မမ . . ကော်ဖီသောက်ပါဦး”

ကရုဏာက အယဉ်ကျေးဆုံးဖြစ်အောင် ကြီးစားပြီး ဧည့်ပဲခဲပြုလိုက်ပါတယ်။

ကရုဏာအသံကို သူ့ကြားလောက်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် . . လှည့်မကြည့်ပါဘူး။

ကရုဏာ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မမ . . ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦး”

ကရုဏာ လေသံကိုမြှင့်ပြီး ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါဘူး။

ဒီတစ်ခါတော့ တမင်လှည့်မကြည့်မှန်း သိသာပါတယ်။

ကရုဏာ နည်းနည်းတင်းသွားရတယ်။

အသံကျယ်ကျယ်လေး အော်ပေးလိုက်တယ်။

“မမ . . ကော်ဖီ . . ”

နားနားကပ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်လိုက်တော့မှ ဒေါသတကြီးမျက်လုံးတွေနဲ့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။

ကရုဏာ စားပွဲထုတ်ပြီး ကော်ဖီပန်းကန်ကို တင်ပေး

လိုက်တယ်။

ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီပန်းကန်ကို တင်အပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ မှောက်လျက်သား ကျနေတာတွေ့လို့ . . . ကောက်ပေးမလို့ လက်ပြင်လိုက်ဆဲမှာ . . .

အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့လက် လှစ်ခနဲ လှုပ်လိုက်တာ . . မြင်လိုက်ရတယ်။

စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီပန်းကန် ကျလာတာ . . . မျက်လုံးထောင့်က ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ပေမယ့် ကရုဏာ ရှောင်ဖို့ အချိန်မရှိလိုက်ဘူး။

“အား! . . ”

လက်ဖျံတစ်ခုလုံး ဖြန်းခနဲ ကော်ဖီတွေ ပူလောင်ရွှဲစိုသွားတယ်။

အပူလောင်တဲ့ဇက်ဟာ . . . အသည်းကို တဆတ်ဆတ်ခါစေပါတယ်။

ကရုဏာ သူ့ကို တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်လိုက်ချင်ပေမယ့် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီးတော့သာ အောင့်အည်းနေလိုက်ရတယ်။ ဒါ တမင်လုပ်လိုက်တဲ့အပြုအမူမှန်း ကရုဏာသိပါတယ်။

စိတ်ထဲကနေ . . .

ဒီအမျိုးသမီး ဒီလေယာဉ်ပေါ်မှာတင် နေမကူးဘဲ အမြန်သေပါစေလို့ ကျိန်ဆဲလိုက်မိတယ်။

ကရုဏာ ကျိန်ဆဲပြီးတာနဲ့ တပြိုင်နက် . . . လက်ချောင်း

အောက်လှည့်ထားတဲ့လက်စွပ်ဟာ သူ့အလိုအလျောက် အပေါ်
ကို ပြန်ရောက်လာတော့ ကရုဏာ လန့်ဖျတ်သွားရတယ်။

ကရုဏာ ကွဲသွားတဲ့ ကော်ဖီပန်းကန်အပိုင်းအစတွေကို
လင်ဗန်းထဲ မြန်မြန်ကောက်ထည့်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

အနောက်ခန်းထဲရောက်တာနဲ့ ပန်းကန်အကွဲတွေကို
ဘေစင်ထဲ ပစ်ထည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ကော်ဖီနောက်ထပ်တစ်ခွက်
ထပ်ဖျော်ဖို့ ပြင်ဆင်ရပြန်တယ်။

ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးတာမို့
ကရုဏာ စိတ်ကိုအရှည်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်ထားရတာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်လည်း အောက်တန်းနောက်
တန်းကျရသလို ခံစားရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကရုဏာစိတ်ထဲ ဒီမိန်းမကို ခပ်ချဉ်ချဉ်တော့
ဖြစ်သွားရတာမို့ တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရနိုင်ပါ
ဘူး။

ကော်ဖီခွက်ထဲ ဝမ်းနှုတ်ဆေးလေး ထည့်ပေးလိုက်ပါ
တယ်။

နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွားရပြီး မျက်နှာပေါ် အပြုံး
လေးတစ်ခု ပြန်တပ်လိုက်ရင်း... ဒေါ်နန်းဇကရီကို ကော်ဖီထပ်
ပေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။

“မမ... ကော်ဖီသောက်ပါဦးရှင့်”

ကရုဏာရဲ့အသံက ဒီတစ်ခါတော့ လိုအပ်တာထက် ပို

ချီသွားသလားပဲ။

ဒေါ်နန်းကေရီ ရိပ်မိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

ခပ်စွေစွေ လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“တို့ . . . ကော်ဖီနဲ့ မတည့်ဘူး”

လို့ ငြင်းပါတယ်။

အင်း . . . ဒီမိန်းမ ကံကောင်းသွားတာပေါ့။

ဝမ်းနှုတ်ဆေးပါတဲ့ ကော်ဖီခါးခါးလေးနဲ့ . . . ကပ်လွဲသွားခဲ့

တယ်။

ကရုဏာလည်း ကော်ဖီပန်းကိုင်းပြီး ပြန်လှည့်ထွက်မယ်

အလုပ်မှာ . . .

“တို့ . . . ထမင်းစားချင်တယ်”

ပြဿနာပဲလို့ ကရုဏာစိတ်ထဲက ညည်းလိုက်မိတော့

တယ်။ ဒါ . . . ထမင်းစားချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။

ဒါပေမယ့် ကရုဏာမှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်မှ မရှိဘဲ။

ခေါင်းအသာငြိမ်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြင်ပေးပါ့မယ် မမ”

လို့ ရွှေစိတ်တော် မညှိအောင် ပြောရတော့တာပေါ့။

“ခဏနေဦး . . .”

လှည့်ထွက်လုဆဲဆဲ ကရုဏာရဲ့ခြေထောက်တွေ တုန်ခန်

ဖြစ်သွားရတယ်။

ဘာများပြောဦးမှာလဲ! . . . ။

သူ့ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်တော့ ကရုဏာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် ရင်ဆဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရတယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေက နီရဲတောက်ပနေတယ်။

ကရုဏာ အသက်ကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် မနည်းပြန်ရှုနေရတယ်။

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲ မမ! . . .”

“မင်းရဲ့လက်စွပ်က အတော်လှတယ်နော်”

သွားပြီ. . . ။

လက်စွပ်ကို သူ သတိပြုမိသွားပြီ။

ခုနက လက်စွပ် အပေါ်ကိုပြန်လည်လာတော့ အောက်တိုပြန်ရွှေ့ဖို့ မေ့သွားခဲ့တာ ကရုဏာရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်ပဲ။

“မင်းကို ဘယ်သူပေးထားတာလဲ! . . ။ မင်းလခနဲတော့ ဒီလိုအရည်အသွေး အလွန်ကောင်းတဲ့စိန်လက်စွပ်မျိုး ဝယ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

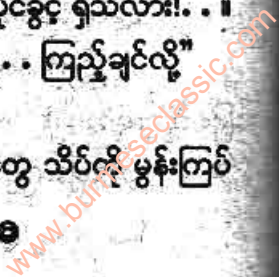
ကြည့်စမ်း. . . ဘယ်လောက်စော်ကားလိုက်တဲ့ စကားလဲ။

သူ ကျွန်မကို ခုလို စော်ကားရှိုင်းပျဉ်ခွင့် ရှိသလား! . . ။

“ခဏလောက် ချွတ်လိုက်စမ်းပါ. . . ကြည့်ချင်လို့”

သူ သိပ်လွန်လာပြီ။

သူ့ရှေ့မှာနေရတာ ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေ သိပ်ကို မွန်းကြပ်

လာတယ်။

“သိပ်ကျပ်နေတယ်”

ကျွန်မ ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်တယ်။

ဆပ်ပြာနဲ့တိုက်ပြီးတော့တောင် ချွတ်မရတဲ့ လက်စွပ်ကို ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ် ချွတ်ပေးလို့ရမှာလဲ။

နီရဲတောက်ပနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်အရောင်တွေ ထွက်ပြီး ကျွန်မရဲ့လက်စွပ်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။

သူ့အကြည့်က လက်စွပ်ကို ညှို့နေသလိုပါပဲ။

အသည်းထဲ စိမ့်အေးနေအောင်... သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

အဲ့ဒီနောက်... သူက လက်ဝါးဖြန့်ခံလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခုနက ကျွန်မ ဘယ်လိုမှချွတ်မရခဲ့တဲ့ လက်စွပ်ဟာ... အလွယ် တကူပဲ သူ့ လက်ဖဝါးထဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ်။

“အို!..”

အဖြစ်အပျက်က အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလို့... ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတယ်။

ပြီးတော့... အဲ့ဒီအမျိုးသမီးကိုလည်း ကြောက်လွန်းလို့ နောက်ကို သိသိသာသာကို ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

ဒေါ်နန်းဧကရီက ကျွန်မရဲ့လက်စွပ်ကို သေသေချာချာ လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။

လက်စွပ်ကို ကြည့်ရင်းကနေ ကျွန်မဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်
ရွှေတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။

သူ. . သူ. . ကျွန်မကို ဘာပြောမှာလဲ။

ကျွန်မ ထိတ်လန့်နေတုန်းမှာ သူက ကျွန်မကို အေးခဲလှ
တဲ့ လေသံနဲ့ စကားစပြောပါတယ်။

“ဒါ မင်းကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်က လက်
ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီး လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့လက်စွပ်ပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

သူ. . သူ. . သိနှင့်ပြီးသားပေါ့။

လေယာဉ်ထဲမှာ သူနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်ထဲ. . ။

ပိုင်းလော့တွေက ရှေ့ခန်းမှာ သီးခြားနေကြတာ. . ။

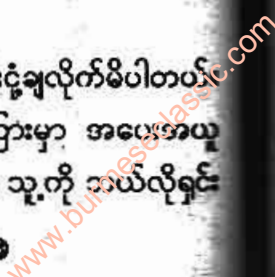
သူ အခုနေ ကျွန်မကို တစ်ခုခုများ လုပ်လိုက်ရင်. . . ။

ကျွန်မ တုန်လှုပ်ရလွန်းလို့ ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို နောက်ပြန်
ဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။

“ဒီလက်စွပ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တန်ရာတန်ကြေးလည်း မင်း
သူ့ကို ပေးဆပ်ပြီးလောက်ရောပေါ့။ တကယ်တော့ ယောက်ျားဆို
တာ သူတို့ပေးတာထက်ကို ပိုလိုချင်တဲ့လူစားမျိုးကွ. . မင်းသိရဲ့
လား! . . ”

ကျွန်မ ရှက်ရွံ့အားငယ်စွာနဲ့ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်မိပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုရဲ့ကြားမှာ အပေးအယူ
မရှိပါဘူး။ အချစ်ပဲ ရှိပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သူ့ကို သယ်လိုရှင်

ပြရမှာလဲ...။

လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ကြောက်နေမိလို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဲပါဘူး။

“ဟေ့... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း... မင်းလက်စွပ်နဲ့ ငါ့လက်စွပ်က အတော့်ကို တူတာပဲ... ချွတ်စွပ်ပဲကိုးကွ...”

သူက ကျွန်မလက်စွပ်နဲ့ သူ့လက်စွပ်ကို ယှဉ်ပြလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူသွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ဆင့်တူလက်စွပ်ကိုမှ ပေးရက်လေခြင်းလို့ ကျွန်မ ကိုကိုအပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နာကျင်သွားမိပါတယ်။

ကိုကို သိပ်ရက်စက်တာပဲ...။

“ငါ့လက်စွပ်ကလေးရဲ့သက်တမ်းက ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ တွာ၊ ငါတို့အိမ်ထောင်သက်တမ်းကလည်း ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် သိပ်ပျော်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း အရူးအမူးပေါ့၊ အခုတော့ အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ငါတို့အိမ်ထောင်ရေးက သွေးအေးလာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုအပ်နေတုန်းပါပဲ၊ ငါက သူ့ရဲ့အမြဲတမ်း ပွဲတက်မယားပဲလေ၊ တစ်ချို့... မလိုတဲ့သူတွေကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ကွာရှင်းပြီးပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒီကေားလောက်

မိုက်မဲတဲ့စကား မရှိတော့ဘူး။ ငါနဲ့သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းကြ
မှာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေ မသိကြသေးတဲ့အကြောင်းတွေ ရှိသေး
တယ်။ တကယ်တော့ သူက သူဌေးဆိုတဲ့ နာမည်ခံပဲရှိတာ။ လုပ်
ငန်းတွေအကုန်လုံးက ငါ့အမွေတွေနဲ့ အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး ထောင်
ထားတာ။ သူ ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ကွာရှင်းခိုင်းရဲမလဲ”

ကရုဏာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်လို ချာချာ
လည်သွားရပါတယ်။

ဒါဆို ကိုကို ကရုဏာရဲ့အချစ်ကို လိမ်ညှာပြီး အရယူခဲ့
တာပဲ။ ကိုကိုကို ကွာရှင်းပြီးသား ထင်လို့သာ ချစ်ခဲ့မိတာပါ။

အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှန်း သိရက်နဲ့ ချစ်
ခဲ့ရလောက်အောင်တော့ ကရုဏာ မမိုက်မဲရဲပါဘူး။

ကရုဏာ တကယ့်ကို မသိခဲ့လို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလို့ သူ့ကို
ဖြေရှင်းပြချင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ လုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ယုံကြည်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

သူက ဆက်ပြောပြန်ပါတယ်။

သူ ဆက်ပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေက ကရုဏာကို
ပိုပြီးထိတ်လန့်ခြောက်ခြားစေပါတယ်။

“မင်း... သိလား။ ဒီလို ဆင်တူလက်စွပ်မျိုး မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့လက်မှာ ငါတွေ့ဖူးသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်
လောက်က...”

ဘုရားရေ။

ဒါ. . ဒါ. . ဘာအဓိပ္ပါယ်ပါလိမ့်။

ကိုကိုဟာ ချစ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းကို ဒေါ်နန်း
ကေရီရဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်နဲ့ ဆင်တူလက်စွပ်မျိုး ပေးလေ့ရှိသ
တဲ့လား။

ဒါဆို ကိုကိုဟာ အချစ်တွေကို လိမ်ညာပြီး အရယူလေ့
ရှိသူပေါ့။

“မင်းစိတ်ဝင်စားလား။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ငါ သွားတွေ့ခဲ့
တယ်။ သူက နည်းနည်းစွာတယ်။ ငါ့ကို မချေမငံ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။
နောက်မဆုတ်ဘူးလို့လည်း စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ငါ သူ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့
သလဲ မင်းသိချင်လား! . . ”

ကျွန်မ. . ကျွန်မ တံတွေးတစ်ချက်မျှချလိုက်မိတယ်။

လည်ချောင်းထဲမှာ ကြပ်ခဲပူလောင်နေသလိုပဲ။

သူ. . မိန်းကလေးကို ဘာလုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။

ပါးရိုက်ခဲ့သတဲ့လား။

ဘဝတစ်ခုလုံး နုလန်ပြန်မထူနိုင်အောင် ဖြိုခွဲပစ်ခဲ့သ
လား။

တကယ်တမ်းမှာ သူပြောပြသောအဖြစ်အပျက်မှာ ထင်
ထားတာထက် အများကြီး ပိုပြီးသွေးပျက်စရာကောင်းခဲ့ပါတယ်။

“ငါ သူ့ကို သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီး အသေဆိုးနဲ့ ပေးပါစေ
လို့ ကျိန်ဆိုလိုက်တယ်”

ဘုရား.. ဘုရား.. ။

ကရုဏာ ခူးတွေ ခွေညွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်သွားရတာမို့ ခုံမှာ ကမန်းကတန်း ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါတယ်။

မျက်လုံးတွေထဲလည်း ပြာဝေကုန်တယ်။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားမိတော့တယ်။

“တကယ်ပဲ.. ငါ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်လိုက်ရဘဲ.. ငါ့ ပယောဂလုံးဝမပါဘဲ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ သေသွားရရှာတာ.. ၊ သေခါနီးမှာတော့ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲကြားက ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ အထပ်ထပ်အခါခါ တောင်းပန်ခဲ့ရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ကျိန်စာက လက်လွန်သွားခဲ့ပြီလေ”

သူ ပြောနေတဲ့ပုံက မြိန်ရေယှက်ရေ နိုင်လှပါတယ်။

အေးစက်စက်လေသံကြီးနဲ့ တစ်လုံးချင်း ပြောနေပုံက ကရုဏာကို တမင်ခြောက်လှနဲ့နေမှန်းလည်း သိသာပါတယ်။

“ငါ့ကိုယ်ငါမို့ အမွန်းတင်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မှာ စိတ်တန်ခိုးရှိတယ် ထင်ပါရဲ့။ ငါက အရမ်းနှုတ်စီးတယ်။ ငါ ကျိန်စာတိုက်ရင် အဲ့ဒီလူဟာ ငါ့ကျိန်စာအတိုင်း ဖြစ်ကိုဖြစ်ရ တော့တာပဲ။ ဟိုမိန်းကလေးရဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီး အဲ့ဒါကို ငါပိုယုံကြည်လာတယ်.. ။

အဲ့ဒီအတွက် ငါထပ်ပြီးကျိန်ဆိုလိုက်တယ်”

ဘုရား.. ဘုရား.. ။

ကရုဏာရဲ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခါလာတယ်။

သူ. . သူ. . . ကရုဏာကိုရော ဘယ်လိုများ ကျိန်စာ
တိုက်ထားပါလိမ့်။

သူက ကရုဏာရဲ့ လက်စွပ်ကလေးကို မြင်သာအောင်
မြှောက်ပြလိုက်ပြီး. . .

“ငါ့ယောက်ျားကပေးတဲ့ ဟောဒီလီမျိုး. . စိန်ရှစ်လုံးစီ
အသည်းပုံလက်စွပ်ကို ဝတ်ခဲ့မိတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို အသေ
ဆိုးနဲ့ သေပါစေလို့ ငါကျိန်ဆိုခဲ့တယ်”

မြတ်စွာဘုရား. . .

ဘယ်မိန်းကလေးမဆို. . .

ဒါ. . ဒါဆို. . ကရုဏာလည်း. . .

ကရုဏာ ဘုရားကို အခါခါ တ,မိရင်း ရင်ဘတ်ကိုဖိထား
လိုက်မိတယ်။

“ငါ့ကို စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့အောင် နှောင့်ယှက်တဲ့ မိန်းမ
တွေ ငါ့လို စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ရပါစေနဲ့၊ ငါ့လို ကြော့ကွဲရပါစေလို့
ထပ်ဆင့်ကျိန်ဆိုလိုက်တယ်၊ ငါဟာ သူတို့ကို ရှင်လျက်နဲ့ ကလဲ့
စား မချေရရင် ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ ကလဲ့စားချေခွင့် ရရပါစေသားလို့
ဖြည့်စွက်ကျိန်ဆိုလိုက်တယ်”

အား. . .

ကရုဏာ စိတ်ထဲကနေ အကျယ်ကြီး အော်ပစ်လိုက် မှီ
တယ်။

ဒီမိန်းမရဲ့ရှေ့မှာ ဆက်မနေရဲတော့ဘူး. . . ။

ရင်ထဲက တစ်မိမိနဲ့နေအောင် ဒီမိန်းမကို ကြောက်လန့်
နေမိတယ်။

ကရုဏာ ဒယိမ်းဒယိုင်နဲ့ အနောက်ခန်းထဲ ဝင်ပြေးဖို့
ခြေလှမ်းလိုက်တယ်။

“ခဏနေဦး... ”

ရုတ်တရက်ကြီး တားမြစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့...
ကရုဏာရဲ့ကျောပြင်တောင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရတယ်။

“ကော်ဖီပြန်ယူသွား... ထမင်းပဲစားချင်တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

ကရုဏာ မနည်းဖျစ်ညှစ်ပြီး အသံကို ထုတ်ယူရတာပါ။
ကော်ဖီပန်းကန်ကိုသိမ်းဖို့ ကရုဏာ ဒူးထောက်ထိုင်ချ
လိုက်ရတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ အမျိုးသမီးက ‘ရော့’ဆိုပြီး ကရုဏာကို
လက်စွပ်လှမ်းပေးပါတယ်။

တကယ်တော့... ဒီလက်စွပ်ကို ကရုဏာ လုံးဝမစွပ်ချင်
တော့ပါဘူး။ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးကြီး မပိုင်ဆိုင်ချင်တော့ပါ
ဘူး...။

လက်စွပ်ကို မက်မောတဲ့စိတ်ထက် ကျိန်စာကို ကြောက်
တဲ့စိတ်က ရင်ထဲမှာ ပိုကဲနေပါတယ်။

ကရုဏာ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ လက်စွပ်ကို လှမ်းယူလိုက်
တဲ့အချိန်မှာ...

အမျိုးသမီးက ဖျတ်ခနဲ လက်စွပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချ
လိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်ရင့်သီးလိုက်တဲ့ အပြုအမူလဲ...။

ကရုဏာ 'အို'ခနဲ အသံထွက် မြည်တမ်းလိုက်မိပြီး ကြမ်း
ပြင်ပေါ်က ကောက်ယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ အမျိုးသမီးက လက်စွပ်ကို ဖိနပ်ဦးနဲ့
နင်းထားတယ်။

ဒါတော့ ရိုင်းပျလွန်းလှပါပြီ။

သူ့ . . ကရုဏာကို တမင်ချိုးနေတာပါ။

ကရုဏာ မဝံ့မရဲ့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကို လေ
ယာဉ်ပြတင်းအပြင်ဘက် မျက်နှာမူထားတယ်။

တမင် မမြင်ဟန်ဆောင်နေတာ သိသာလှပါတယ်။

ကရုဏာ လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ပါတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် စိတ်ထဲမှာ ဒီလက်စွပ်ကို အငွေ့ပျံ ပျောက်ပျက်
သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

ကရုဏာ လက်ကိုရုပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်နန်း
ဧကရီကလည်း လက်စွပ်ကို နင်းထားတဲ့ဖိနပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖယ်ပေး
ပါတယ်။

ကရုဏာ လက်စွပ်ကို ကမန်းကတန်းကောက်ပြီး အ
နောက်ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ အနောက်ခန်းထဲ ရောက်
တာနဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို ဘေစင်ထဲ ပစ်ထည့်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။

ကျိန်စာဆိုးတိုက်ထားတဲ့ ဒီလက်စွပ်ကိုလည်း ဒေါသတ

ကြီးနဲ့ လွင့်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့်... မရပါဘူး။

အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင် လက်စွပ်ဟာ ကရုဏာ
ရဲ့လက်ထဲ မြဲမြံနေပြီး လက်သူကြွယ်မှာ လျှောခနဲ ပြန်ဝင်နေရာ
ယူသွားပါတော့တယ်။

ကရုဏာ ဝီရိယနှင့်ပြီး ဒေါ်နန်းကေရီအတွက် နေ့လည်စာ
ထမင်းပွဲကို စိတ်မပါလက်မပါနဲ့ ပြင်ပေးနေမိတယ်။

ဒီမိန်းမကို အဆိပ်သာ လက်ထဲအဆင်သင့်ရှိရင် အဆိပ်
ခတ်သတ်မိမယ် ထင်ပါရဲ့။

သူသာသေရင် ကရုဏာလောက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မယ့်
သူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုကိုလည်း ပျော်သွားမှာ သေချာပါ
တယ်။

ကိုကိုကို သတိရမိတော့ အိမ်ထောင်ပျက်တစ်ယောက်
ဆိုပြီး သနားစဖွယ် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ကရုဏာရဲ့အချစ်ကို လိမ်
ညာယူရက်ခဲ့တာ နာကြည်းမိတယ်။

“ငရဲကျနေရသလိုပဲ... ဒီစုန်းအိုမကြီးနဲ့ အတူနေရတဲ့
ဘဝဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ မချစ်မနှစ်သက်
သူနဲ့ အတူနေရတာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ တစ်စက်မှမရှိဘူး”

အဲ့ဒါ ကိုကိုညည်းညူခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါ။

အဲ့ဒီကထဲက ကိုကို ကရုဏာကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆို
တာ ရိပ်မိခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့...

ကရုဏာ ခပ်တင်းတင်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်မကို သိပ်အရောတဝင် မလုပ်ပါနဲ့ ဦးသတိုးသင်္ခါ၊ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေချင်လို့ပါ။ ဦးသတိုးသင်္ခါရဲ့အမျိုးသမီး မြင်ရင်လည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သိက္ခာကျပါတယ်”

ကရုဏာ အဲ့လိုတင်းမာလိုက်တော့ ကိုကိုဘက်က ဗျာတာတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်ပါတယ်။

ကိုကို ခဏပျောက်သွားတယ်။

ပြန်ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ . . .

“ကိုယ့်ဘဝ အခုမှပဲ လွတ်လပ်သွားတော့တယ်” တဲ့။

ကိုကိုစကားက နည်းနည်းဆန်းနေတော့ ကရုဏာ နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။

“ဘယ်လို . . . ဦးသတိုးသင်္ခါ စကားကလည်း အဆန်းပါလား! . . .”

ကိုကိုက ပြုံးတယ်။

ကိုကိုအပြုံးက လျှို့ဝှက်နက်နဲလှတယ်။

“ကိုယ် အဘွားကြီးနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ပြီလေ . . .”

ကြည့်စမ်း . . . ။

အဲ့ဒီစကားဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်တော့ ခြေတွဲဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကရုဏာရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားမိတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကရုဏာ ကိုကိုအပေါ် ဆက်
ဆံပုံ ပြောင်းလဲသွားခဲ့မိပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် သွားလာရဲ
လာတယ်။

“ကိုယ် ကရုဏာကို ချစ်နေမိပြီ”

လို့ ကိုကိုကဖွင့်ပြောတော့ အပြုံးနုလှဲလှဲလေးနဲ့ လက်ခံ
လိုက်မိပြီး...

“ကရုဏာရော ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား!..”

အဖြေပါပြီးသား မေးခွန်းကို မေးတော့လည်း ရှက်ဝဲဝဲ
လေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့မိတယ်။

ကိုကိုက ကရုဏာကို ‘အိုအေစစ်ကလေး’ လို့ တင်စား
တတ်တယ်။

ကိုကို တင်စားရကျိုးနပ်အောင်လည်း ကရုဏာက ကိုကို
နဲ့ ခြောက်သွေ့အကျည်းတန်ခဲ့တဲ့ ဘဝကြီးကို စိမ်းလန်းစိုပြည်
အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါတယ်။

ကရုဏာနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ကိုကိုပြုံးပျော်နေတာ မြင်ရရင်
ကရုဏာ ကျေနပ်တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကိုကိုက သိပ်လှတဲ့ ဗူးမေးတစ်ဗူးထဲ
က အသည်းပုံသဏ္ဍာန် ရှစ်လုံးစီ စိန်လက်စွပ်လေးကို ထုတ်ပြီး
ကရုဏာရဲ့လက်သူကြွယ်လေးမှာ တယုတယ စွပ်ပေးတယ်။

ပြီးတော့ ကိုကိုက ကဗျာဆန်ဆန်လေး ပြောပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ် ကရုဏာနဲ့အတူ လှပတဲ့ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ” တဲ့။

အိုး. . . ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကရုဏာရင်ထဲ. . . စမ်းချောင်းကလေး စီးဆင်းသွားသလို ချမ်းမြေ့ကြည်နူးခဲ့ပါတယ်ဆိုရင် လွန်တယ်ထင်မလား။

ကိုကိုကို လူပျိုမဟုတ်ပေမယ့် လူလွတ်တစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်မိခဲ့တဲ့ ကရုဏာဟာ ကိုကိုရဲ့ကဗျာဆန်လှတဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခြင်းကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ကိုကိုပေးတဲ့လက်စွပ်ကိုလည်း လက်ခံခဲ့မိပါတယ်။

အခုမှ ဒါဟာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ရဲ့ကျိန်စာမှန်း ကရုဏာ သိလိုက်ရတော့တာပါ။

ဟင့်အင်း. . . ဒီလက်စွပ်ကို ကရုဏာ မဝတ်ရဲတော့ဘူး။

ဒါ မကောင်းဆိုးဝါး ပူးကပ်နေတဲ့ လက်စွပ်ပဲ။

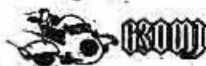
ကရုဏာ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ လက်စွပ်ကို အတင်းဆွဲချွတ်နေမိတယ်။

လက်ချောင်းကလေးသာ နာကျင်လာတယ်၊ လက်စွပ်က ဘယ်လိုမှ ချွတ်မရတော့ဘူး။

ကရုဏာ အားကုန်သုံးပြီး ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။

လက်စွပ်တော့ ကျွတ်မသွားဘူး။

“ခွမ်း. . .”

ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးကို တိုက်မိပြီး ကျကွဲသွားတယ်။

ပန်းကန်ကျကွဲသံ ကြားရတော့မှ ကရုဏာရဲ့စိတ်တွေ အသိပြန်ဝင်လာတော့တယ်။

ကရုဏာ ကိုကို့ဆီရောက်သွားတဲ့ အတွေးတွေကို မြန် မြန် ပြန်ခေါက်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့အတွက် ထမင်းပွဲကို အမြန်ပြင် ဆင်လိုက်ရတယ်။

ထမင်းနှင့် ဟင်းပန်းကန်တွေ တင်ထားတဲ့ စားပွဲလေးကို မဖိတ်မစင်ရအောင် ဂရုတစိုက်နဲ့ ထိန်းကိုင်ပြီး တွန်းလာခဲ့တယ်။

“ထမင်းစားလို့ရပါပြီ မမ”

ကရုဏာက အသံပြုလိုက်တော့ ဒေါ်နန်းဧကရီ ထမင်း စားပွဲကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တယ်။

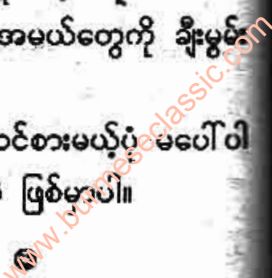
“ဒါ. . ခရီးသည်တွေအတွက် ပြင်ပေးတဲ့ နေ့လည်စာ လား!”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ. . ၊ မမအတွက်တော့ စပါယ်ရှယ်ပါ”

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ ဒေါ်နန်းဧကရီရဲ့အကြည့် က အလိုမကျဟန် အတိုင်းသားပေါ်တာမို့ ကရုဏာ ရှေ့ဆက် ပြောမယ့် စကားတွေကိုတောင် မပြောရဲတော့ပါဘူး။

ကရုဏာက စီစဉ်ထားတဲ့ ဟင်းအမယ်တွေကို ချီးမွမ်း ဂုဏ်ယူပြီး ပြောပြမလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားမယ့်ပုံ မပေါ်ပါ ဘူး။ ကရုဏာပြောပြလည်း အလကားပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“တို့ ဒီလိုအစားအသောက်တွေ မစားချင်ဘူး”

ပြဿနာတော့ ရှာပြန်ပြီလို့ ကရုဏာ ခေါင်းကိုက်သွားမိ ပြန်တယ်။

“တို့ မင်းတို့စားတဲ့ ထမင်းဗူးပဲ စားချင်တယ်၊ တို့ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ မင်းတို့ ဝန်ထမ်းတွေစားဖို့ စီစဉ်ပေးတဲ့ ထမင်းဗူးမျိုး . . . ဟုတ်ပြီလား”

ခက်တာပဲ . . . ။

ကရုဏာတို့ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတွေအတွက် စီစဉ်ပေးတဲ့ ထမင်းဗူးဟာ အသားဟင်းနဲ့ အသီးအရွက်ကြော်တစ်မျိုးပဲ ပါပါတယ်။ ခရီးသည်တွေအတွက် စီစဉ်ပေးတဲ့ ထမင်းစားပွဲလောက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မရှိပါဘူး။

အဲဒါကို သူနားလည်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှင်းပြဖို့ ကရုဏာ ပြင်လိုက်ပါတယ်။

“ဟိုလေ . . . မမ၊ ကရုဏာတို့အတွက် ထမင်းဗူးက မမ စားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ . . . ”

“တို့ပြောတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ တို့ ဒီဟင်းတွေ မစားချင်ဘူး၊ မင်းရဲ့ထမင်းဘူးပဲ ယူခဲ့”

အေးခဲမာကျောလှတဲ့ လေသံက . . . အရှင်သခင်တစ်ယောက်ရဲ့အမိန့်ပေးသံ ဆန်လှပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကရုဏာ သူ့ရွှေက ခပ်မြန်မြန် ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။

အတော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။

သူ့ကြည့်ရတာ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ လူတကာကို အနိဋ့်ကျင့်
ဗိုလ်ကျတတ်လေ့ ရှိပုံရပါတယ်။

ဒီမိန်းမ မြန်မြန်သေရင် ကောင်းမှာပဲလို့ . . ကရုဏာ
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ဆုတောင်းလိုက်မိတယ်။

ကရုဏာ ဗီရိယုဋ်ပြီး ကိုယ့်ထမင်းဗူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
တယ်။ ပင်လယ်စာ . . ။

ကရုဏာ ခေါင်းထဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

ဟုတ်ပြီ . . . မှတ်မိပြီ။

ကိုကိုပြောဖူးတာ . . ။ သူ့အရင်မိန်းမဟာ ပင်လယ်စာနဲ့
မတည့်ဘူးတဲ့၊ ပင်လယ်စာ စားမိလို့ တစ်ခါက အလာ့လျစ်တွေ
ဖြစ်ပြီး အသက်ရှူကျပ်ကာ၊ ဆေးရုံအသွားမြန်ခဲ့လို့ အသက်ပြန်
ရှင်ခဲ့တာလို့ ငွေဆောင်မှာတုန်းက ပြောပြဖူးတာ သတိရလိုက်
တယ်။

ကရုဏာ ဝမ်းသာလှိုက်လဲ့စွာနဲ့ ထမင်းဗူးကို စားပွဲပေါ်
တင်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ပြန်တွန်းထွက်ခဲ့တယ်။

အခုနေ ရှင်သာသေခဲ့ရင် ဝမ်းအသာဆုံးသူဟာ ကျွန်မပဲ
ဖြစ်မှာ သေချာတယ် ဒေါ်နန်းဧကရီ။

“မမ . . ရပါပြီရှင်”

ကရုဏာရဲ့အသံက ချိုပြီးသွက်လက်နေတယ်။

အမျိုးသမီးဟာ ချက်ချင်းပဲ ထမင်းဗူးကို ဖွင့်ပြီး မြန်ရေ

လေ့ရှိပါသောလမ်း ၆၅

ယုတ်ရေ စားပါတော့တယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ. . ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုယ်မသိတဲ့ လူတစ်
ယောက်လိုပဲ. . . သက်တောင့်သက်သာနဲ့ စားနေပုံက. . .။

သူ့ကိုယ်သူ ပင်လယ်စာနဲ့မတည့်မှန်း မမှတ်မိတော့တာ
ထား။ ဒါမှမဟုတ် ကြမ္မာငင်ချင်လို့လား မပြောတတ်ဘူး. . .။

အားရပါးရကို စားနေတာပါ။

သိပ်မကြာလိုက်. . .

“အဟု! . . အဟု! . .”

စားရင်းက သူဟာ ချောင်းစတင်ဆိုးလာပါတော့တယ်။

တစ်ခုခုကို သီးသွားတဲ့ပုံစံပါ။

မျက်နှာတပြင်လုံး ချက်ချင်းနီရဲပြီး အမ်းယောင်လာပါ
တော့တယ်။

ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး ကျွန်မတစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဖူးတာမို့
ထန့်ဖျတ်သွားရပါတယ်။

“မမ. . မမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်. . ရေသောက်မလား!”

ကရုဏာက ချက်ချင်း ရေဗူးကိုဖွင့်ပြီး ရေတစ်ခွက် ငှဲ့ပေး
လိုက်ပါတယ်။

သူက ကရုဏာပေးတဲ့ရေခွက်ကို လှမ်းမယူဘဲ ချက်ချင်း
အနောက်ခန်းထဲ ထ,ထွက်သွားပါတယ်။

ဧကန္တ သူ ဘေစင်မှာ သွားအန်ပစ်မလို့ ထင်ပါရဲ့. . .။

သူ ထွက်သွားတော့. . သူ ဘေးထိုင်ခုံပေါ်က လက်ကိုင်

နီရဲနေတယ်။

ပြီးတော့ ပြူးထွက်ပြီး ပက်ကြားအက်တွေလို မျက်ကြောတွေ ထောင်ထလာပုံက အက်ကွဲနေတဲ့အတိုင်းပဲ. . .။

ကရုဏာ ကြောက်လွန်းလို့ ရင်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး သူ့အနားက ကယျာကယာ ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။

သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ အခြေအနေ မကောင်းတော့ပါဘူး။

ရင်ခေါင်းထဲကလာတဲ့ အသံအက်အက်ကြီးနဲ့ ချောင်းတွေအဆက်မပြတ် ဆိုးနေပါတော့တယ်။

သူ့ချောင်းဆိုးနေပုံ ကြည့်ရတာ မချီမဆန့် ခံစားနေရမှန်း သိသာလှပါတယ်။

ချောင်းသံကြီးတွေကလည်း ကြောက်စရာကြီးပါ။

မျက်စိရှေ့မှာတင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ အကြောတွေ တဆတ်ဆတ် ဆွဲလာပါတော့တယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ မသေမရှင် ရိုက်သတ်ခံထားရတဲ့ ကြက်တစ်ကောင်လိုပဲ။

မျက်လုံးကြီးကလည်း အက်ကွဲပြီး အဆမတန် ပြူးထွက်လာတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ အဆိပ်သင့်ခံထားရတဲ့ မျက်နှာကြီးလို မည်းနက်ပြီးထူအမ်းလာတယ်။

ကရုဏာ ရင်ဘတ်ဖိပြီး အထိတ်တလန့် ကြည့်နေခံတုန်းမှာပဲ. . . ပိန်လှီကပ်နေတဲ့ ရင်ဘတ်အစုံဟာ မောက်ကြွတက်လာ

တယ်။

ဝေ့ခနဲ အသံမြည်ပြီး ပါးစပ်ထဲက အစိမ်းရောင် ဖျစ်ချွဲချွဲ အရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

သူ့ရင်ဘတ်တွေဟာ အရမ်းကို နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အရမ်းကို မောပန်းနေပုံပဲ။

“ဆေး... ဆေး...”

လက်ကိုင်အိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မပီမသ ရေရွတ်တယ်။ ဆေးများ တောင်းတာလား!...။

လက်ကိုင်အိတ်ကို ယူပေးမလို့ လက်လှမ်းလိုက်ပြီးမှ... ကရုဏာ စိတ်ကူးပြောင်းသွားတယ်။

သူ့ရဲ့မြန်မြန်သေခြင်းကို ကျွန်မအလိုရှိပါတယ်။

သူ့ဘာသာ အတင်းကုန်းရုန်းပြီး လက်ကိုင်အိတ်ဆီ လက်လှမ်းတယ်။

မရပါဘူး...။ သူ ဘယ်လိုမှ လက်မလှမ်းနိုင်ဘူး။

သူ အတင်းကုန်းထမလို့ ကြိုးစားစဉ်မှာပဲ ဝုန်းခနဲဆို အရုပ်ကြိုးပြတ် ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

သူ့မျက်လုံးကြီးတွေဟာ ချာချာလည်နေတယ်။

တော်တော်ကိုလည်း မောဟိုက်နှမ်းနယ်နေပုံပဲ။

ချာချာလည်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေက ကျွန်မကို ဘစ်ချက်လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မအသည်းတွေအူတွေ့ ငြောင်းဆန်ကုန်အောင် ကြောက်သွားမိတယ်။

“နင်. . နင်. . ”

အာလေးလျှာလေးသံကြီးနဲ့ သူ ကျွန်မကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတယ်။

သူသိတယ်. . ။ ကျွန်မမှာ သူ့ကိုသေစေလိုတဲ့စေတနာ အပြည့်ရှိနေပြီဆိုတာ သူသိတယ်။

“ကျွန်မ. . ကျွန်မ”

သေခါနီး သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ဘာမှအန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့မှန်း သိပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်နေမိတယ်။

“ကျွန်မ. . ကျွန်မ ပိုင်းလော့ကြီးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပေးပါ မယ်”

ကျွန်မ စက်ခန်းကို ကမန်းကတန်း ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။

“အန်ကယ်လ်. . . မမ ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး! . . လာ ကြည့်ပေးပါဦး”

ကျွန်မရဲ့အသံတွေ တုန်ယင်နေတာ သူ့အတွက် စိုးရိမ် စိတ်ကြောင့်လို့ ပိုင်းလော့အန်ကယ်လ်ကြီးကတော့ ထင်မှာပဲ။

အန်ကယ်လ်က စိုးရိမ်တကြီး အနားရောက်လာတယ်။

“အိုး. . . သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ! အခြေအနေ ဆိုးလှချေလား. . ဖြစ်တာကြာပြီလား! . . ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဘာသို့မ ပြောတာလဲ”

အန်ကယ်လ်ကြီးက ကျွန်မကို အပြစ်တင်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်. . သူ့အခြေအနေက အတော့်ကို ဆိုးဝါး
နေပါပြီ။

ဗလုံးဗထွေး ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေ လျှောက်ပြောနေပါတယ်။
အဲ့ဒါ ကျွန်မကို စွပ်စွဲရန်တွေ့နေတယ်ဆိုတာ သူ့နဲ့ကျွန်မ
ပဲ သိပါတယ်။

“သူ အနောက်ခန်းထဲက ပြန်လာပြီးကထဲက အခုလိုဖြစ်
သွားတာပဲ အန်ကယ်လ်၊ ချက်ချင်းကြီး ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်မ
လည်း သိသိချင်းပဲ အန်ကယ်လ်ကို လှမ်းပြောတာပါ”

“မိတော့မယ်တော့ မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြီးစားကြည့်
ရမှာပဲ။ သူ့စပါယ်ရှယ်နာ့စ်တွေ. . တစ်ယောက်မှ ခေါ်မလာတာ
ခက်တယ်”

အန်ကယ်လ်လည်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အတော်စဉ်း
စားရ ကြပ်သွားပုံပဲ။ စက်ခန်းဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်
တယ်။

“ထွန်းမင်းလတ်ရေ. . . အနီးဆုံးလေဆိပ်ကို ကြိုတင်
သတင်းပို့ပြီး ဆင်းလိုက်တော့ကွာ၊ ခရီးသည်က အရေးပေါ်ကုသ
မှုခံယူဖို့ လိုအပ်နေပြီ”

လေယာဉ်ဟာ သိပ်မကြာခင်မှာ အနီးဆုံး စင်ကာပူလေ
ဆိပ်တစ်ခုမှာ ဆင်းသက်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကြိုတင်သတင်းပို့ အကြောင်းကြားထားတာမို့ လေယာဉ်
ရပ်နားလို့ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် နာ့စ်မတွေ၊ ဝန်ထမ်း

တွေ လေယာဉ်ပေါ်အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပါတယ်။

ထမ်းစင်ပေါ် တင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ... သူ ကျွန်မကို မျက်လုံးလှန်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်သွားပါတယ်။

အဲဒီအကြည့်ကြောင့် ကျွန်မဟာ နောက်ကို လန်ကျ တော့မလိုတောင် ဖြစ်သွားရပါတယ်။

အညှိုးတကြီးနိုင်လှတဲ့ အကြည့်ပါ။

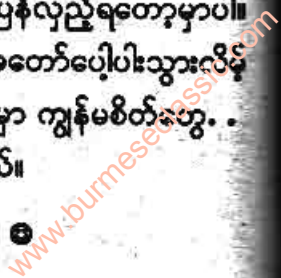
ကျွန်မကို သူ ဘယ်တော့မှ မကျေအေးဘူးလို့ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဖော်ပြသွားတဲ့အကြည့်ပါ။

ကျွန်မရဲ့ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်အေးသွားတဲ့အထိ ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့မိပါတယ်။

သူ့ကို အရေးပေါ် ကုသမှု ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ
 တာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ လေဆိပ်ထဲမှာ စောင့်ဆိုင်းနေမိပါတယ်။
 သူ သေမှာပါ။ . . ။
 သူ သေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးသားပါ။ . . ။
 ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလိုပဲ သိပ်မကြာခင်မှာ သူသေ
 ဆုံးသွားပါပြီဆိုတဲ့သတင်း ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာပါတယ်။
 အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့. . . မူလရည်ရွယ်ထားတဲ့ခရီးကို
 ရှေ့မဆက်ဖြစ်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရတော့မှာပါ။
 သူ သေသွားရင် ကျွန်မစိတ်ထဲ အတော်ပေါ့ပါးသွားလိမ့်
 မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ ကျွန်မစိတ်တွေ. . .
 ပိုလေးလံထိုင်းမှိုင်း မွန်းကြပ်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ အသက်ဝိညာဉ် မရှိတော့တဲ့ လူသေအလောင်း
ကောင်ကြီးနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ ခရီးဆက်ရဦးမှာ
ပါလား။

သူဟာ ခုနကတော့ ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှာ ဂုဏ်ဒြပ် စည်း
စိမ်အပြည့်နဲ့ မောက်မာရင့်သီးစွာ ရှိနေခဲ့တယ်။

ခုတော့ ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်တော့တဲ့ အလောင်းကောင်
ကြီးအဖြစ်နဲ့ ကျွန်မ မြင်တွေ့ရဦးမှာပါ။

တကယ်တော့...

အသက်မဲ့နေတဲ့ဝိညာဉ်ဟာ... သက်ရှိရှုပ်ခန္ဓာထက် ပိုမို
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ... ခုမှ လက်တွေ့
ကျွန်မ သိရှိခံစားရတော့တာပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၁
၁၂
(၅)

နက... မသေမရှင် အသက်ငင်နေတဲ့အဖြစ်နဲ့
လိုက်ပါသွားခဲ့တဲ့ ထမ်းစင်ပေါ်မှာ... အခုတော့ နေရာလပ် မရှိ
အောင် ပတ်တီးနဲ့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် စည်းနှောင်ထားတဲ့ ဒေါ်
နန်းဇကရီရဲ့ ရုပ်အလောင်းဟာ ပြန်ပါလာခဲ့တယ်။

“ဒီနေရာမှာ ထားရအောင်”

ဘုရားရေး...။ ကရုဏာ လန့်သွားတယ်။

ပိုင်းလော့အန်ကယ်လ်က. . ကရုဏာရဲ့ လေယာဉ်မယ်
ထိုင်ခုံရှေ့မှာ အလောင်းကိုထားဖို့ ပြင်တယ်။

“အား. . အန်ကယ်လ်. . တခြားမှာထားပါလား၊ ကျွန်မ
နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မကြောက်တယ်”

ကျွန်မ တကယ့်ကိုကြောက်ပြီး ပြောမိတာပါ။

ပတ်တီးတွေနဲ့ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ကြပ်စည်းထားတဲ့
ဒီအလောင်းကောင်ဖြူဖြူကြီးကို ကျွန်မနေရာမှာ တခြားသူသာ
ဆိုရင်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ မကြောက်ဘဲနေမှာလား။

ဘယ်သူမဆို ကြောက်မှာသေချာပါတယ်။

“လူသေကောင်ကို အရှေ့ဘက်မှာထားလို့ သင့်တော်မ
လား၊ မင်းကြောက်ရင် ဟိုဘက်လှည့်ထိုင်ပေါ့၊ လူသေကောင်က
မင်းကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ!..”

“အန်ကယ်လ်. . အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်မနေခဲ့ပါရစေ. . ၊
အိုတီကြေးလည်း မယူလိုတော့ပါဘူး၊ ခရီးသည်က အသက်မှမရှိ
တော့တာပဲ၊ ကျွန်မ မလိုက်ခဲ့လည်း ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

ကျွန်မ အန်ကယ်လ်ကို မဝံ့မရဲနဲ့ စောဒက တက်ကြည့်
ပါတယ်။ အန်ကယ်လ်က ကျွန်မကို စိတ်တိုသွားပုံရပါတယ်။

ခပ်ဆတ်ဆတ် လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“မင်း ဒီခရီးစဉ် အစအဆုံးအတွက် တာဝန်ယူပါမယ်လို့
လက်မှတ်ထိုးခဲ့တယ် မဟုတ်လား!! အလုပ်ကို လေးစားပူပေါ့. . ၊
တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီအလုပ်ကို မင်း သဘောမကျတော့ဘူးဆို

www.burmeseclassic.com

ရင် ဒီခရီးစဉ်ပြီးရင် မင်းအလုပ်က ထွက်နိုင်တယ်”

အန်ကယ်လ်စကားက ပြတ်သားလွန်းတာကြောင့် . . .
ကျွန်မ အသာငြိမ်တုတ်နေလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မ ကြောက်စိတ်တစ်ဝက် စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝက်နဲ့
အန်ကယ်လ် လုပ်သမျှတွေကို လက်မှိုင်ချပြီး ကြည့်နေလိုက်မိပါ
တယ်။

ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ထိုင်ခုံမှာ ကြပ်စည်းထား
လွန်းလို့ တောင့်တင်းနေတဲ့ အလောင်းကောင်ကြီးကို ထိုင်ခုံပေါ်
မှာ တကယ်လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသလိုမျိုး ပုံစံချပြီး ကြီးနှစ်
ချောင်းကို ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန် နောက်ကနေ သိုင်းချည်ထား
လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတာနဲ့ အန်ကယ်လ်က အလောင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက်
ရွေ့နောက်လှုပ်ခါပြပါတယ်။

ကြိုးတွေဟာ မြဲမြံလွန်းတဲ့အတွက် အလောင်းဟာ . . .
နည်းနည်းမှ မလှုပ်ရှားပါဘူး။

“မင်းတွေ့တယ်နော် ဒီကြိုးတွေ ဘယ်လောက်ခိုင်ခံ့တယ်
ဆိုတာ၊ မင်း ဒီကြိုးတွေကို ဖြုတ်ပေးမှပဲ အလောင်းကြီးက မင်းဆီ
ထလာနိုင်လိမ့်မယ် . . . ဟားဟား”

အန်ကယ်လ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့နဲ့ အရွန်းဖောက် ပြောလိုက်
ပေမယ့် ကရုဏာ တကယ်ပဲ ကျောထဲစိမ့်သွားမိပါတယ်။

နာနာဘာဝဆိုတာ ကြိုးတုပ်ထားရုံနဲ့ တကယ်ပဲ ငြိမ်

သက်စေနိုင်ပါ့မလား! . . ။

အန်ကယ်လ်က သူ့ကိစ္စပြီးတော့ စက်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား
တယ်။

အဲဒီမှာ ကရုဏာ ဒုက္ခစတွေ့တော့တာပဲ။

ကရုဏာ ဒီပတ်တီးအဖွေးသား အလောင်းကောင်ကြီးနဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်တစ်ကမ်းအကွာ မနေရဲဘူး . . ။

မကြည့်ရဲပေမယ့် . . အလောင်းကြီးကို မကြည့်ဘဲလည်း
မနေနိုင်ဘူး။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ လေယာဉ်အကျယ်ကြီးထဲမှာ
အလောင်းကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရတဲ့အ
ဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်များ သွေးပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ . . ။

ကရုဏာ ဒီထိုင်ခုံမှာ ဆက်မနေရဲတော့ဘူး။

တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ လေယာဉ်ရှေ့ပိုင်းဆီ ထွက်လာ
ခဲ့မိတယ်။

ခပ်ဝေးဝေးသာဆို ကြောက်စိတ်က ခံသာဦးမယ် ထင်ပါ
ရဲ့။

လေယာဉ်ရဲ့ရှေ့ဆုံးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ စိတ်နည်း
နည်းသက်သာရာရသွားသလိုပဲ။

ဒါပေမယ့် . . . နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားချက်ကို
တော့ ခံစားနေရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လေယာဉ်ဟာ တိမ်စိုင့်တိမ်ခိုက်ကို တိုက်

မိပြီး သိမ့်ခနဲ ခါသွားပါတယ်။

လေယာဉ်အလှုပ်တွင် အနောက်ဘက်ဆီမှ တစ်စုံတရာ ပြုတ်ကျသံလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။

ဖျတ်ခနဲ... လေယာဉ်ထဲမှာလည်း မှောင်အတိတ်သွားတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့...။

လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ လျှောက်လမ်းအတိုင်း သူမဆီ လျှောက်တိုက်လာသော ဖြူဖြူအရာကြီးတစ်ခုကို... အရေးပေါ်မီး မှိန်တုတ်တုတ်ဖြင့် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

ဒါ... ဒါ... အလောင်းကောင်ကြီးပဲ။

“အား...”

ကြောက်လန့်တကြားအော်ရင်း ကရုဏာ ထ၊ ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ မရတော့။ အကြောက်လွန်သွားတာကြောင့် ခြေထောက်တွေက လှုပ်ရှားလို့မရတော့...။

သူမ၏ခြေထောက်အစုံနားရောက်လျှင် ဖြူဖြူအရာကြီးမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

ကရုဏာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသော ရင်အစုံကို ဖိရင်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်...

အလောင်းကောင်ကြီး၏ဆံပင်ကို အုပ်ထားသော ပိုက်အုပ်ဖြူဖြူကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ ပြေကျလာပြီး ဆံပင်အထွေးသားမှာ

လေယာဉ်ကြမ်းပြင်ပေါ် အပြန်သားကျလာပါတယ်။

ကရုဏာမှာ ကြောက်လွန်းတာကြောင့် အော်ပင်မခေတ်
နိုင်တော့။

ကြည့်စမ်း.. အလောင်းကောင်ရဲ့ဆံပင်တွေဟာ ဘယ်
သူမှမမြေ့ချဘဲ ဘာလို့များ အလိုအလျောက် ပြေကျသွားရတာ
လဲ! . . . ။

ပြီးတော့.. ပိုင်းလော့အန်ကယ်လ်ကြီး အခိုင်အခန့် ချည်
ထားခဲ့တဲ့ကြိုးဟာ ဘာလို့များ ပြေသွားရတာလဲ! . . . ။

ဒါဟာ နည်းနည်းမှ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ထိုစဉ်..

“ငါ့ကို ခုံပေါ် ပြန်တင်ပေးစမ်း.. . .”

“ဟင်.. .”

ကရုဏာ ကိုယ့်နားအစုံကို ကိုယ်အံ့ဩသွားရတယ်။

ဟိုမိန်းမရဲ့အသံမှ ဟိုမိန်းမရဲ့အသံအစစ်.. . ။

“ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား! . . ။ ငါ့ကို ခုံပေါ်ပြန်တင်
ပေးစမ်းလို့ ပြောနေတယ်လေ.. . .”

ကရုဏာသည် ဘေးဘီဝဲယာအပေါ်ကို မျက်လုံးလည်
နေအောင် လိုက်ရှာကြည့်တယ်။

ဒီအသံ ဘယ်ကထွက်ပေါ်လာတာပါလိမ့်.. . ။

အလောင်းကောင်ကြီးက စကားပြောနေတာလား! . . .

မှောက်ခုံကြီး အတောင့်လိုက်ဖြစ်နေသော အလောင်း

လေ့ရှိပါသောလေး ၈၁

တို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိရင်း ခေါင်းနပန်းကြီးလာမိတယ်။
သေချာပါတယ်... အလောင်းကြီးက စကားပြောနေ
တာ...။

ထိုအခိုက်...

အကြောက်လွန်နေသော ကရုဏာရဲ့ခြေထောက်တွေ
တစ်စုံတစ်ယောက်က ညှို့ခေါ်လိုက်သလို အလောင်းကောင်
ကြီးရှေ့ တွန့်ဆုတ်စွာ ရောက်သွားခဲ့ရတယ်။

“ငါ့ကို မ,ပေးစမ်း”

ကရုဏာ သတိကင်းလွတ်နေသော သူတစ်ယောက်လို
အလောင်းက အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း မ,ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

မဝံ့မရဲ ထိကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကြက်သီး
မွေးညင်းများ တဖြန်းဖြန်း ထ,လာတယ်။

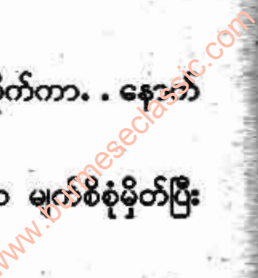
ဟင့်အင်း... တကယ်တမ်းမှာ လူသေအလောင်းကို
တစ်ခါမှ မထိမကိုင်ဖူးသော ကရုဏာရဲ့လက်အစုံမှာ ဘယ်လိုမှ
မ,ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ!.. မ,ပေးစမ်းလို့ ငါပြောနေတယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်...”

ကရုဏာ ယောင်ဦး စကားပြန်ပြောလိုက်ကာ... နေ့ဘက်
တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားကြည့်သည်။

အသက်ကို တဝကြီးရှူသွင်းလိုက်ကာ မ,လက်စုံမှိတ်ပြီး

မ,လိုက်တယ်။ မရ. . ။

မသေခင်က ပိန်လို့ခြောက်ကပ်နေသော အလောင်းမှာ
လေးလှသည့်ဖြစ်ခြင်း. . ။

နည်းနည်းမှ မကြ. . ။

ကရုဏာ ထပ်ပြီး ကြီးစားကြည့်တယ်။ မရ. . . ။

နောက်ဆုံး ကရုဏာ ချွေးများ တဖိုးဖိုးကျကာ လက်
လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

“တောက်! . . စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ထ,တော့
မယ်”

အလောင်းကြီး ယိမ်းထိုးကာ လှုပ်လာလေလျှင်. . .

“အား!! . . ”

ကရုဏာ အော်ဟစ်ရင်း စက်ခန်းဆီ တဟုန်ထိုးပြေး
ထွက်သွားပါတော့တယ်. . ။

ကရုဏာ စက်ခန်းတံခါးကို အဆက်မပြတ် ထုရိုက်နေ
မိပါတယ်။

“ဒုန်း!.. ဒုန်း!.. ”

“အန်ကယ်လ်.. အန်ကယ်လ်.. မြန်မြန် တံခါးဖွင့်ပေး
ပါ”

ကရုဏာ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ထုရိုက်သံကြောင့်
လေယာဉ်မှူးအန်ကယ်လ်က တံခါးထဖွင့်ပေးတယ်။

ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲ စုတ်ဖွာကျကာ ချွေးများနှင့် ရွှဲနစ်နေ
သော ကရုဏာကိုကြည့်ပြီး အန်ကယ်လ်က မျက်မှောင်ကျနေ
သွားပြီး.. . .

“မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ ကရုဏာ!.. ”

“အန်. . အန်ကယ်လ်၊ အလောင်း. . အလောင်းကြီးက
စ. . စကားပြောတယ်၊ ပြီးတော့. . လှုပ်. . လှုပ်. . ”

“မင်းရှူးနေလား ကရုဏာ!”

စကားမဆုံးခင် အန်ကယ်လ်က ဖြတ်အော်လေသည်။
ကရုဏာ စိတ်မလျှော့၊ အန်ကယ်လ် လက်ခံအောင် ရှင်း
ပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်. . . ကျွန်မပြောတာကို ယုံပါ. . ၊
တကယ်ပါ အန်ကယ်လ်. . ဟို. . အန်ကယ်လ် မယုံဘူးဆိုရင်
လိုက်ကြည့်ပါ”

“တော်တော့ ကရုဏာ၊ မင်းအရူးထတိုင်း ငါလိုက်မ
ကြည့်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့အလုပ်က နည်းနည်းမှ အမှားအယွင်း အ
တိမ်းအစောင်း မခံဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်ပါတယ်၊ ငါတို့အလုပ်
ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူး အန်ကယ်လ်. . ၊ ကျွန်မရှင်းပြတာ
သေသေချာချာ နားထောင်ပါ၊ အလောင်းကြီး ခုနက လေယာဉ်
လှုပ်တော့ ကြိုးပြေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျ. . ကျ. . . ”

“အိုကေ. . . ထားလိုက်ပါ၊ အလောင်းကြမ်းပြင်ပေါ်
ပြုတ်ကျနေလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်
လာကြည့်လိုက်ပါတယ်၊ အခုတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ
ကျုပ်မအားသေးဘူး၊ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် မင်း
ကျုပ်ကိုမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အန်ကယ်လ်က တံခါးကို ခေါ်သတကြီး ပြန်ပိတ်သွားတယ်။

ကရုဏာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရပါတော့တယ်။

ကျွန်မအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မစာနာပေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား! . . ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မစကားကို မယုံကြည်ရတာလဲ! . . ။

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကရုဏာ ပြန်အလှည့်. . .

“အမယ်လေး. . .”

သူမ အော်မိပြန်ချေပြီ. . . ။

အလောင်းကောင်က သူမရဲ့ခြေထောက်နားမှာ. . . ။

“မင်း ငါ့ကို ခုချက်ချင်း ခုံပေါ်ပြန်တင်ပေးစမ်း. . .”

အလောင်းကောင်က စက်ခန်းရှေ့အထိ ရောက်နေပြီ။

ဟုတ်ပြီ. . . အန်ကယ်လ်ကို လက်တွေ့ပြရမယ်. . . ။

ကရုဏာ စက်ခန်းတံခါးကို ထုဖို့ပြင်လိုက်စဉ်. . .

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့. . .”

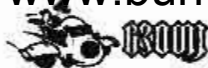
ကရုဏာ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း လက်ကိုပြန်ရှုပ်လိုက်ရပါပြီ။

“ငါ့ကို ခုံပေါ်ပြန်တင်စမ်းဆို့. . .”

သူမ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး မှောက်လျက်ကြီးလဲနေသော အလောင်းမှ ပြေကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို စုထွေးကာ ပြန်သိမ်း ထုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ရင်ထဲမှာတော့ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်လို့. . . ။

ထို့နောက် ပြန်မကြည့်တယ်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီလောက် လေးလံလှသော အလောင်းကို သူမတစ်ယောက်တည်းအားနှင့် မရွှေ့ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အသက်မရှိတော့တာနှင့် ဒီလောက် တောင် လေးလံတတ်သလား...။

သူမ ဉာဏ်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်တော့မည်။

အလောင်းကောင်ရဲ့ခေါင်းရင်းနား ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်ကာ...

“မမ... ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲအားနဲ့ မမကို ဘယ်လို မှ မမနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ခြေထောက်ကနေ ဆွဲသွားပါရစေနော်”

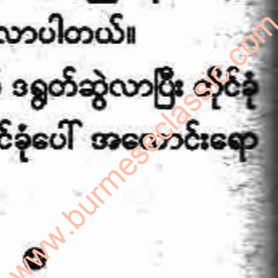
ဘေးလူသာ မြင်လျှင်တော့... အလောင်းကို သက်ရှိလူ တစ်ယောက်လို စကားပြောနေသော သူမကို အဇ္ဈလို့ ထင်မှာ အသေအချာပါ။

သူမ အလောင်းတို့ ကွေ့ပတ်ကာ ခြေထောက်မှ ဆွဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံးကို ပတ်တီးများ ပူးကာချည် ထားသည်မို့ လွယ်ကူမည် ထင်ပါရဲ့...။

သူမ ခြေထောက်ကို မကြည့်လျှင်... အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင် လက်ထဲပေါ့ပါးစွာ ပါလာပါတယ်။

သူမ လျှောက်လမ်းတစ်လျှောက် ဒဗ္ဗတ်ဆွဲလာပြီး ထိုင်ခုံ ပေါ် မတင်လိုက်ရာ... အရှိန်လွန်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ် အလောင်းရော သူမပါ ပစ်လဲကျသွားတယ်။

အလောင်းကြီးက အောက်က၊ သူမက အပေါ်က...။

“အား... အား...”

ကရုဏာ အသည်းထစ်စိမ့်အေးနေအောင် ကြောက်ကာ
တအားအား အော်ဟစ်နေမိတယ်။

အလောင်းကြီးနဲ့ ရင်ချင်းအပ် ထိတွေ့နေရတဲ့အဖြစ်ဟာ
အယ်လောက်အသည်းယား ကြောက်ရွံ့ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။
ပတ်တီးများ စည်းထုပ်ထား၍သာ တော်တော့တယ်။

ကရုဏာ ကပျာကယာ ကုန်းရှန်းထ၊လိုက်ရာ...

ကရုဏာရဲ့အင်္ကျီကြယ်သီးနှင့် ပတ်တီးစ ငြိနေလေရာ
အလောင်းကြီးမှာ ပူးပြီးပါလာပြန်တယ်။

“အား... မမ... မမ... ကျွန်မကို မခြောက်ပါနဲ့ မမရယ်၊
ကျွန်မ... ကြောက်... ကြောက်တတ်လို့ပါ”

ကရုဏာ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရင်း ကြယ်သီး
ငြိနေသော ပတ်တီးစကို ကပျာကယာ ဖြေနေမိတယ်။

လက်ကတဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေရာ... တော်တော်
နှင့် ဖြေမရ။

“အဟား... ဟား...”

အလောင်းဆီမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။

ငြိနေသော ပတ်တီးစပြုတ်သည်နှင့် ကရုဏာ ချက်ချင်း
ထရပ်လိုက်ပြီး... အလောင်းကို ထိုင်ခုံမှာ နဂိုနေအတိုင်း ဖြစ်စေဖို့
ကြိုးစားရပြန်တယ်။

ပတ်တီးများဖြင့် တင်းမာတောင့်မတ်နေသော... အလောင်းကို ကိုင်တွယ်ရသည်မှာ အတော်အသည်းအေးစရာကောင်းသောအလုပ်ပါ...။

အလောင်းမှာ လှုပ်နေသေးရာ ကရုဏာ ကိုင်တွယ်ရအတော်ခက်ခဲနေသောကြောင့်...

“မမ... မမ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါ မမရယ်၊ ကျွန်မ မနိုင်လို့ပါ...”

“ဟင်း... ဟင်း...”

အလောင်းဆီမှ ရယ်သံလိုလို ညည်းသံလိုလို ထွက်ပေါ်လာပြန်ရာ ကရုဏာမှာ တံတွေးအခါခါ မျှီချရင်း အလောင်းကို ထိုင်ခုံခါးပတ်ကြိုးဖြင့် ခပ်မြန်မြန်သာ ချည်နေမိတယ်။

ချည်ပြီးတာနှင့်... ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုမှ လွတ်မြောက်သလို အလောင်းနားမှ အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ခရီးစဉ် မပြီးဆုံးသေးမချင်း ဒီအလောင်းကြီးနှင့် ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပါလိမ့်...။

အ
အ
(၆)
၆၀

ယာဉ်ဝန်ထမ်းများအတွက် ထမင်းစားချိန် . .
ရောက်လို့လာခဲ့ပြီ။ ကရုဏာ စက်ခန်းထဲမှ ပိုင်းလော့နှစ်ယောက်
ဆီပို့ရန် ထမင်းဗူးကို ဗန်းပေါ်မြန်မြန်တင်ပြီး ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။
ဗန်းကိုကိုင်ထားရင်းက သတိထားကာ အလောင်းခံစား
မှ ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ ခုတော့လည်း အလောင်းမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်
လို့ နေပြန်ရော . . ။ မကြာသေးခင်က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး . . ။

“ဟိုလေ... ကျွန်မပြောချင်တာက လူတစ်ယောက်ဟာ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် မကျွတ်လွတ်ဘဲ... နာနာဘာဝဖြစ်ပြီး... အဲ...”

“အင်း... ဆက်ပါဦး၊ နာနာဘာဝ... နာနာဘာဝ... ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲ... ဟုတ်ကဲ့၊ နာနာဘာဝအဖြစ်နဲ့ စကားပြောတာ မျိုး၊ ဟို... ကိုယ်ထင်ပြတာမျိုး... အဲသလို ခြောက်လှန့်တာကို အန်ကယ်လ် တွေကြုံဖူးသလားလို့ပါ”

အန်ကယ်လ်ကြီးက ပြုံးရယ်ချင်တာကို မထိန်းနိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြကာ...။

“မင်းမေးခွန်းက ရယ်စရာ နည်းနည်းကောင်းနေသလိုပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် တစ္ဆေသရဲတွေ လောကကြီးမှာရှိတယ် ဆိုတာ ကျုပ် လုံးဝမယုံဘူး၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ကလေးတွေကို ခြောက်တဲ့ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေပါ”

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်၊ အန်ကယ်လ် မကြုံဖူးသေး လို့ပါ၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်ကို ရှိပါတယ်”

သူမ အန်ကယ်လ်ကို ခံငြင်းရန်... အသင့်ပြင်ဆင်လိုက် တယ်။

“အိုး... ဒါဆို မင်းက ကြုံဖူးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား!... တကယ်ရှိတယ် ပြောရအောင်...”

“ဟိုလေ... ကျွန်မပြောချင်တာက လူတစ်ယောက်ဟာ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် မကျွတ်လွတ်ဘဲ... နာနာဘာဝဖြစ်ပြီး... အဲ...”

“အင်း... ဆက်ပါဦး၊ နာနာဘာဝ... နာနာဘာဝ... ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲ... ဟုတ်ကဲ့၊ နာနာဘာဝအဖြစ်နဲ့ စကားပြောတာ မျိုး၊ ဟို... ကိုယ်ထင်ပြတာမျိုး... အဲသလို ခြောက်လှန့်တာကို အန်ကယ်လ် တွေကြုံဖူးသလားလို့ပါ”

အန်ကယ်လ်ကြီးက ပြုံးရယ်ချင်တာကို မထိန်းနိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြကာ...။

“မင်းမေးခွန်းက ရယ်စရာ နည်းနည်းကောင်းနေသလိုပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် တစ္ဆေသရဲတွေ လောကကြီးမှာရှိတယ် ဆိုတာ ကျုပ် လုံးဝမယုံဘူး၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ကလေးတွေကို ခြောက်တဲ့ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေပါ”

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်၊ အန်ကယ်လ် မကြုံဖူးသေး လို့ပါ၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်ကို ရှိပါတယ်”

သူမ အန်ကယ်လ်ကို ခံငြင်းရန်... အသင့်ပြင်ဆင်လိုက် တယ်။

“အိုး... ဒါဆို မင်းက ကြုံဖူးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား!... တကယ်ရှိတယ် ပြောရအောင်...”

သူမအတွက် အကွက်ဆိုက်ပါပြီ။

သူမ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ...

“ကြုံဖူးပြီကော အန်ကယ်လ်ရယ်၊ အခုလေးတင်ပါပဲ... အခုလေးတင်... ဟို... ဟို... ဒေါ်... ဒေါ်နန်းဧကရီရဲ့ အလောင်းက ခြောက်... ခြောက်...”

“ဘယ်လို... ဒေါ်နန်းဧကရီရဲ့အလောင်း ဟုတ်လား! ဆိုစမ်းပါဦး... အဲဒီအလောင်းက မင်းကို ဘယ်လိုခြောက်သလဲ!... ထ၊စကားပြောသလား... ဟောင်းဗူးယူဗူးတဲ့လား!...”

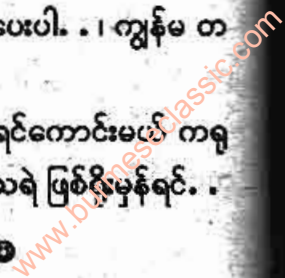
“မနောက်ပါနဲ့ အန်ကယ်လ်ရယ်၊ ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ။ ခုနက ထိုင်ခုံပေါ်က ပြုတ်ကျတာ ကျွန်မဆီ လျှော့တိုက်လာပြီး သူ့ကို ခုံပေါ်ပြန်တင်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မနားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် သေချာအောင် သွားမေးလိုက်ချေ... ထမင်းစားဦးမလားလို့ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့ပါ ကြားရအောင် ကျယ်ကျယ်ပြောခိုင်း... ”

အန်ကယ်လ်ကြီးမှာ လူ့ဂ္ဂစာသမားပီပီ ဘုကန့်လန့်တိုက်ပြီး ခွဲနေချေပြီ။

“အန်ကယ်လ် ကျွန်မပြောတာ ယုံပေးပါ... ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ”

“မင်း အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့စကားပဲ ပြောရင်ကောင်းမယ် ကရုဏာ၊ ဒေါ်နန်းဧကရီဟာ တကယ်ပဲ တစ္ဆေသရဲ ဖြစ်ဖို့မှန်ရင်...”

မင်းတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ကွက်ပြီးခြောက်ပါ့မလား၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ခြောက်မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေအန်ကယ်”

အန်ကယ်လ်က သူမကို ဆက်ပြီးရှင်းပြခွင့် မပေးတော့ပါ။

လက်ကာပြပြီး. . .

“အန်ကယ်လ်ထင်တာတော့ မင်းသရဲရုပ်ရှင်တွေ သိပ်ကြည့်တယ်ထင်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကို တာဝန်ချိန်မှာ အဝင်မခံပါနဲ့. . . ဟုတ်ရဲ့လား!”

“အန်ကယ်လ်. . . ကျွန်မ. . .”

“ကဲ. . . ကရုဏာ၊ ကျုပ်တို့မှာ စကားကြာကြာပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ စိတ်ထွေပြားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ လေယာဉ်ဆိုတာ မြေပြင်မှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း သွားလာနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတာဝန်ဟာ ဒီစက်ခန်းထဲမှာ မရှိဘူး. . .”

အန်ကယ်လ်ကြီးက ယဉ်ကျေးစွာ နှင်ထုတ်လေပြီ။

ကျွန်မ လေယာဉ်ရဲ့နောက်ခန်းထဲမှာ မနေရဲဘူး။

ဒီစက်ခန်းထဲမှာပဲ နေပါရစေ. . . ။

သူမစိတ်ထဲမှ တောင်းပန်တိုးလျှိုးမိတယ်။

မသွားသေးဘဲ ပေကပ်ရပ်နေသဖြင့်. . . အန်ကယ်လ်ကြီး

က စိတ်မရှည်သလို မျက်မှောင်ကုပ်ကာ လှည့်ကြည့်တော့မှ. . .

သက်ပြင်းချပြီး တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် စက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရ
ပါတော့တယ်။

ကျွန်မပြောတာ ဘာလို့များ မယုံကြည်ရတာလဲ! . . . ။

ကျွန်မအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ ကူညီကယ်တင်မပေးနိုင်
တော့ဘူးလား! . . . ။

ကျွန်မ ဒီအလောင်းကောင်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှာ
လဲ! . . . ။

လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ကိုယ်
ထည်ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ အလောင်းကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ နေ့နေရတဲ့
အဖြစ်ကို ကျောတစ်ဝိုင်းချမ်းနေမိတယ်။

ဘယ်အချိန်များ ကျွန်မဆီ ထလာမလဲ! . . စကားထ
ပြောလိုက်မလဲ! . . ဆိုတာတွေပြီး ချောက်ချားနေမိပါတယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဆက်သည်းခံမနေနိုင်တော့တဲ့အဆုံး
အနောက်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဆေးပြားလေးတစ်ပြား သောက်လိုက်ရ
ပါတယ်။

ဒီဆေးပြားလေးဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို အခိုက်အ
တန့်အားဖြင့်တော့ စိတ်တည်ငြိမ်သွားအောင် ကူညီပေးနိုင်မှာပါ။

ဆေးသောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ ထိုင်ခုံနောက်မှပေါ် ခေါင်း

လှန်ချပြီး မျက်လုံးတွေ အသာမှိတ်ထားမိတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆေးရဲ့တန်ခိုးကြောင့် ကျွန်မစိတ်ဟာ ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။

ကျွန်မ လေထဲမှာ တလွင့်လွင့် မျောပါနေသလို ခံစားရ တယ်။ သိပ်ကြည်နူးစရာကောင်းတာပဲ. . .။

ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ. . .။

ကျွန်မ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ. . .

ရုတ်တရက်ကြီး လေယာဉ်ဟာ လှုပ်သွားတယ်. . .။

မသိမသာလေး လှုပ်ရာကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရမ်း ကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါလာတော့တယ်။ လေယာဉ်ပေါ်က ပစ္စည်း တွေလည်း တဝုန်းဝုန်း တခိုင်းခိုင်းနေအောင် လှုပ်ခါနေတော့ တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မရှေ့က အလောင်းကြီးဟာ ကြီး တွေပြတ်ကျပြီး ကျွန်မပေါ် အတောင့်လိုက်ကြီး ပိကျလာတော့ တယ်။

“အား!. . . ကယ်ကြပါဦး”

ကျွန်မ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်တယ်. . .။ အလောင်းကြီးမှာ စည်းတုပ်ထားတဲ့ပတ်တီးတွေ မရှိတော့ဘူး။

တောင့်တင်းနေတဲ့ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မအားစက် နေတာပဲ။

ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ. . .

အသည်းတွေအူတွေ ပြောင်းဆန်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့. . .

ကျွန်မကြောက်ကြောက်နဲ့ ခွန်အားရှိသမျှသုံးပြီး. . . အလောင်းကြီးကို ကျွန်မပေါ်ကနေ တွန်းချတယ်။

တောင့်တင်းနေတဲ့ အလောင်းကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျော့အိလာတယ်။

ပြီးတော့. . . လက်ချောင်းတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွပ်ရှားလာတယ်။

အေးစက်နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေဟာ ကျွန်မရဲ့လည်ပင်းဆီ ရောက်လာတော့တယ်။ အဲဒီလက်ချောင်းတွေ ကျွန်မလည်တိုင်ကို မညှစ်မိအောင် ကျွန်မ ဘယ်ညာစောင်းပြီး ရှောင်နေမိတယ်။

ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းကနေ ကျွန်မ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ. . . နောက်ဆုံး ရှိသမျှ ခွန်အားကလေးနဲ့ ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်က လက်ချောင်းတွေကို ချိတ်ဆက်လိုက်ပြီး အားကုန် ခုတ်ချပစ်လိုက်တယ်။

‘အား’ခနဲ အသံနက်ကြီး ကြားလိုက်ရပြီး. . . အလောင်းသည်း လေယာဉ်ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားတယ်။

ကျွန်မ ထိတ်လန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့. . .

“အမယ်လေး! . . .”

ကျွန်မဆံပင်တွေ ထောင်ထသွားတယ်။

အလောင်းရဲ့ နီရဲပြီး သွေးကြောတွေနဲ့ အက်ကွဲနေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေက ကျွန်မကို အငြိုးတကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ. . .။

မျက်နှာကြီးဟာ ကျွန်မရှေ့မှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးမားလာတယ်။ ကျွန်မ အံ့သြကြောက်လန့်လွန်းလို့ ကြောင်အနေမိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ. . အလောင်းရဲ့ ပါးစပ်ကြီးဟာ ပွင့်ဟကျယ်ပြန့်လာပြီး. .

“နင်က ငါ့ကို အံ့တုချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား! လာခဲ့. . . အမှိုက်မကလေး. . .”

အလောင်းကြီးဟာ. . ချက်ချင်း အသက်ဝင်လာသလိုပဲ လက်ကြီးနှစ်ဘက် ဆန့်တန်းပြီး ကျွန်မကို ခုန်အုပ်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့တယ်။

“မလုပ်. . မလုပ်ပါနဲ့”

ကျွန်မ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ဘေးကို ဝပ်ရှောင်လိုက်တာ အရှိန်လွန်ပြီး လေယာဉ်ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

“အား!. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်”

ကျွန်မ ခါးနာသွားတာမို့ ခါးကို လက်နဲ့ထောက်ရင်း. . ညည်းလိုက်မိတယ်။

ညည်းရင်းက . . အလောင်း ဘယ်ရောက်သွားသလဲလို့ ကျွန်မ ရှာနေမိတယ်။

“ဟင် . . ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟုတ်တယ်။ အလောင်းကြီး မရှိတော့ဘူး။

ကျွန်မ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ကြည့်စမ်း . . ။

ကျွန်မ ဆေးသောက်ပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့မိတာပါ။ ထိုင်ခုံပေါ်ကတောင် ပြုတ်ကျရတဲ့အထိ ကျွန်မအိပ်ပျော်သွားခဲ့မိတာပဲ။

အိပ်မက်ကို သတိရမိပြီး ကျွန်မကျောထဲက ပြန်စိမ့်သွားမိတယ်။

တော်သေးတာပေါ့ . . အိပ်မက်မို့လို့ . . ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ခုထိ ကြောက်စိတ်မပြေသေးဘူး။

အိပ်မက်ထဲကလိုများ အလောင်းကြီး ထလာခဲ့ရင် . . ။

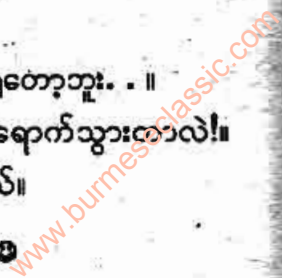
ကျွန်မ အထိတ်တလန့်နဲ့ ရှေ့က ထိုင်ခုံကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။

မြတ်စွာဘုရား . . . ။

အလောင်းကြီး ထိုင်ခုံပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး . . ။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ! ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ!

ကျွန်မ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားမိတယ်။

ချက်ချင်း ဖုန်းဆီပြေးသွားမိတယ်။

“အန်ကယ်လ် . . လုပ် . . လုပ်ပါဦး၊ အလောင်းကြီး မရှိတော့ဘူး၊ လုပ်ပါဦးအန်ကယ်လ်”

“နေစမ်းပါဦး . . မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ကရုဏာ၊ လေသံမှန်မှန်နဲ့ ဖြည်းဖြည်းပြန်ပြောစမ်း”

ကျွန်မရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိပြီး ပါးစပ်ဟာ အသက်တဝှူးပြီးမှ စကားဆက်ပြောရပါတယ်။

“အန်ကယ်လ် . . ကျွန်မ ခဏအိပ်ပျော်သွားမိပါတယ်၊ အဲ့ဒါ အခု ကျွန်မနိုးလာတော့ . . အလောင်းပျောက်နေတယ် မရှိတော့ဘူး”

တစ်ဘက်က အသံခဏတိတ်သွားတယ်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ‘ကျစ်’ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သံလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။

“မင်း အိပ်ရေးမဝလို့ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေတာ နေပါလိမ့်မယ် ကရုဏာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အိပ်ရေးဝအောင် ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး၊ နိုးလာတော့မှ ထိုင်ခုံအောက်တွေမှာ လိုက်ရှာကြည့်ပေါ့ . . ဟုတ်လား၊ မင်းကိုများ တူတူပုန်းနေသလားမှ မသိတာ”

ကရုဏာ ဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် အန်ကယ်လ်ကြီးက ဖုန်းချလိုက်ပါပြီ။

ရက်စက်လိုက်တာ . . . ။

နည်းနည်းလေးမှ စာနာစိတ်ကလေး မရှိကြတော့ဘူး

အလှူဒါနအကျမ်း

လား။

အလောင်းကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုများ လိုက်ရှာရမှာ
လဲ! . . . ။

ကျွန်မကို မထင်မှတ်တဲ့ တစ်နေရာကနေ ခြောက်လှန့်
လာခဲ့ရင် . . . ။

ကျွန်မ အတွေးမဆုံးသေးခင်မှာ လေယာဉ်ဟာ ရုတ်တ
ရက် တိမ်တိုက်ထဲဝင်ပြီး မှောင်အတိကျသွားပါတယ်။

“ဟဟဟ! . . အဟဟ! . . ”

လေယာဉ်တစ်စင်းလုံး မှောင်ပိန်းနေတဲ့အချိန်မှာ . . ရင်
ခေါင်းထဲက ဆို့ကျပ်ပြီးထွက်လာတဲ့ ချောင်းဆိုးသံကြီးကြောင့်
ကရုဏာရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားရသည်။

ချောင်းဆိုးသံ . . .

ဒီချောင်းဆိုးသံက ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ . . ။

ဒါ . . ဒါ . . သူသေခါနီးအချိန်မှာ မချိမဆန့် ဝေဒနာခံ
စားနေရတုန်းက ချောင်းဆိုးသံကြီးပဲ . . ။

ကျွန်မ ရှိသမျှ အလင်းရောင်ဝါးဝါးလေးနဲ့ ခေါင်းကို ဖြည်း
ဖြည်းချင်းလှည့်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်မိတယ်။

သူ . . သူ . . ကျွန်မကို ဘယ်ကနေ ခြောက်လှန့်နေတာ

လဲ! . . ။

လေယာဉ်က တိမ်တိုက်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ လင်း
လာတယ်။ ထိုအခိုက် . . ကျွန်မခြေထောက်က တစ်စုံတစ်ရာတို့
သွားတိုက်မိတယ်။

“အ! . . ”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

ဝံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မမြင်လိုက်ရတာ ပတ်တီး
ဖြူဖြူအပုံကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။

သူ . . သူ . . ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ပတ်တီးတွေ
ပြေကျသွားပြီ။

ကျွန်မ သတိနဲ့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတယ်။

“ဝေါ! . . . ဝေါ! . . . ”

အန်သံ။

ကျွန်မ နားစွင့်နေမိတယ် . . . ။

အသံက တိုးသဲ့သဲ့ပေမယ့် . . သွေးပျက်ချောက်ချားစရာ
ကောင်းလှတယ်။

ကျွန်မ toilet အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်ကြည့်လိုက်
တယ်။

“အထဲမှာ လူရှိလား!”

ကျွန်မ မဝံ့မရဲ မေးလိုက်တယ်။

ဘာမှပြန်ဖြေသံ မကြားရဘူး။

ကျွန်မ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ပြီး အထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

အခန်းထဲမှာ မသင်္ကာစရာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။

“အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ... လူရှိလား!..”

ကျွန်မ အသံပြုရင်း အခန်းထဲကို တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ ဝင်သွားမိတယ်။ အခန်းက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

ဒါပေမယ့်... ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေတယ်။

ဘာသံမှလည်းမကြားရဘူး ဘာမှလည်း မတွေ့ရတော့...

ကျွန်မ ခပ်မြန်မြန် ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်တယ်။

တံခါးက ပိတ်လျက်သား။

ကျွန်မ တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်၊ မရတော့ဘူး။

ကျွန်မ ရင်ထဲထိတ်ပြီး ကြောက်စိတ် စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ထူပူသွားရတယ်။

တံခါးက ချက်ကျနေပြီ...။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ!..။

ကျွန်မ ကြောက်ကြောက်နဲ့ တံခါးကို အတင်းလှည့်ဖွင့်မိတယ်။ မရတဲ့အဆုံး... ကျွန်မ အော်ဟစ်ပြီး တံခါးကို အဆင်မပြတ် ထုနေမိတယ်။

“ဖွင့်ပေးပါ... ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ... အီးဟီးဟီး”

ကျွန်မ ကြောက်စိတ်နဲ့ ငိုနေမိတယ်။

“ဖွင့်ပေးကြပါ. . . ကျွန်မ. . . ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးကြ
ပါ. . . ဟင့်. . . ဟင့်”

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ငိုသံပါကြီးနဲ့ အော်နေ
မိတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ!။ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ နောက်ဖေး
ခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ။ အလောင်းကြီးလည်း ပျောက်နေတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝမကြီးဟာ ဘယ်အချိန်မှာ
များ ပေါ်လာမှာပါလိမ့်။ သူ ဒီအခန်းထဲမှာများလား! . . .

ကျွန်မကို တံခါးပိတ်လိုက်တာ သူလား!။

အဲဒီအချိန်မှာ toilet အခန်းတစ်ခန်းလုံး လှုပ်ခါပြီး မှောင်
အတိကျသွားတယ်။

“အား! . . .”

ကျွန်မ ငိုနေရင်းကနေ ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်
မိတယ်။

“အဟု! . . . အဟု! . . .”

ချောင်းဆိုးသံ. . . ။

ကျွန်မ အနောက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ လှည့်ကြည့်
လိုက်တယ်။ ဘာမှမရှိဘူး။

“မင်း ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ! . . .”

စကားသံ ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရပြန်တယ်။

အသံက ကျွန်မကို မိုးနေတယ်။

ကျွန်မ ချက်ချင်း အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့လည်း
ဘာမှမတွေ့ပြန်ဘူး။

“မင်း.. ငါ့ကို ရှာနေတာလား!..”

“ဟင့်အင်း.. မဟုတ်.. မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ.. ကျွန်မ
ရှင်ကိုမရှာပါဘူး။”

ကျွန်မ အကြောက်အကန် ငြင်းလိုက်မိတယ်။

ခုလို ချက်ကျနေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သူ့ကိုသာမြင်
လိုက်ရရင်.. .။

“မင်း.. မညာနဲ့”

“မ.. မညာပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကို တကယ်မရှာပါဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး.. မင်းညာတယ်၊ ငါ့ခွာချခဲ့တဲ့ ပတ်တီးစ
တွေကို ကြည့်ပြီး မင်း ငါ့ကိုလိုက်ရှာနေတယ် မဟုတ်လား!”

“ဟို.. ကျွန်.. ကျွန်မ..”

ကျွန်မ စကားတွေထစ်ငေါ့ပြီး.. ဘာဆက်ပြောရမလဲ
စဉ်းစား မရတော့ဘူး။ အသက်ကိုသာ အောင့်ထားမိတယ်။

“ငါ.. ဒီမှာပါ”

မြတ်စွာဘုရား.. .။

အသံက ကျွန်မ အနောက်တည့်တည့်က.. .။

သူ.. သူ.. ကျွန်မကို ကိုယ်ထင်ပြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ ချက်ချင်းလှည့်မကြည့်ရဲဘူး။

ကျွန်မ နောက်ကျောတစ်ပြင်လုံး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း

ထ၊နေတယ်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခေါင်းကိုင့်ကာ ကြမ်းပြင်ကို ဖြည်း
ဖြည်းချင်းလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

အနက်ရောင် ဂါဝန်စကို တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ . .
တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို အားကုန်ဆွဲဖွင့်ပြီး . . ကျွန်မ ပြေးထွက်ခဲ့
တယ်။ ခုနက ချက်ကျနေတဲ့တံခါးဟာ အခုတော့ . . . ကျွန်မ
ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဆွဲဖွင့်လို့ပဲလားမသိ၊ လွယ်လင့်တကူပဲ
ဖွင့်လို့ရခဲ့တယ် . . ၊ တော်သေးတာပေါ့ . . ။

“ဟေ့ . . မပြေးနဲ့”

ဟင့်အင်း . . ကျွန်မ ရှင့်လက်မှာ အမိမခံနိုင်ဘူး . . ။

ဒါဆို . . ပြေးမှဖြစ်မှာပေါ့ . . ။

“မပြေးနဲ့နော် . . နင် ငါ့လက်က မလွတ်ပါဘူး”

ကျွန်မ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် အားကုန်ပြေးရင်း ပတ်တီးပုံ
ပေါ် ချော်လဲကျသွားတယ်။

“အား . . ”

ကျွန်မ ခြေထောက်တွေဟာ ပတ်တီးစတွေနဲ့ ငြိနေတယ်။
ပတ်တီးစတွေကို ကျွန်မ အလောတကြီး ဆွဲဖယ်နေမိပေ
မယ့် သူ့သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ထိတွေ့ခဲ့တာမို့ စိတ်ထဲတော့
မသန့်လှဘူး။

“ဟိတ်! . . ”

အသံနက်ကြီးသာ ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်မ ရှောင်ချိန်မရ

၃၁
၂၇
(၇)
အင်

ကယ်လ်.. အန်ကယ်လ်.. တံခါး အမြန်
ဖွင့်ပေးပါ။ ကျွန်မကို မကောင်းဆိုးဝါးကြီးက လိုက်သတ်နေပါပြီ
တံခါးဖွင့်ပေးပါ.. "

ကရုဏာ လေယာဉ်မောင်းခန်းတံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထု
ရင်း ဝိုယိုပြီး ဖွင့်ခိုင်းနေမိတယ်။

စက်ခန်းထဲက လှုပ်ရှားသံ တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရဘူး။

သူတို့ ခုထိ ကျွန်မကို မယုံကြည်ကြသေးဘူးလား။
ဘယ်အချိန်ကျမှ ကျွန်မစကားကို ယုံကြည်ကြမှာလဲ။
ကျွန်မ သေတော့မှာလား! . . . ။

“အန်ကယ်လ်. . . ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ. . . ယုံပါ။
ကျွန်မကို လိုက်သတ်နေပါတယ်. . . ၊ ကျွန်မ သေရပါတော့မယ်၊
ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ အန်ကယ်လ်ရယ်”

ကျွန်မ အနောက်ကို လှည့်မကြည့်ရဲဘူး။

ကျွန်မအနောက်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး ရှိနေမယ်ဆို
တာ လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ကျွန်မသိနေပါတယ်။

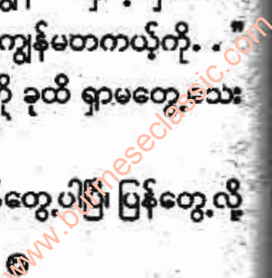
လေယာဉ်မောင်းခန်းတံခါး ဝုန်းခနဲ ဖွင့်ပြီး အန်ကယ်လ်
ကြီးဟာ ဒေါသတကြီး ထွက်လာပါတယ်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ကရုဏာ၊ ဒီခရီးစဉ်တလျှောက်
လုံး မင်း ငါတို့ကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေတော့မှာလားဟင်၊
မင်း တော်တော်လွန်နေပြီ၊ မင်း သရဲသိပ်ကြောက်တတ်ရင်လည်း
ဘုရားစာရွတ်နေဖို့ ကောင်းတယ်၊ သတိအင်မတန်ထားပြီး အ
လုပ်လုပ်နေရတဲ့ ငါတို့ကို မနှောင့်ယှက်သင့်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ နှောင့်ယှက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်လ်ရယ်၊ ကျွန်မ. . . ကျွန်မတကယ့်ကို. . . ”

“ဘာလဲ. . . ပြော၊ ဒီအလောင်းကို ခုထိ ရှာမတွေ့သေး
ဘူးလား! . . . ”

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်. . . ပြန်တွေ့ပါပြီ၊ ပြန်တွေ့လို့

ကျွန်မကို လိုက်သတ်နေလို့ ကယ်ပါဦး၊ ကျွန်မ . . ကျွန်မ စက်ခန်း
မှာပဲ နေပါရစေ”

“ဘာ . . မင်းကို အလောင်းကြီးက လိုက်သတ်နေတယ်
ထုတ်လား၊ မင်း ဘာတွေ စတန့်ထွင်ပြန်ပြီလဲ ကရုဏာ”

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ အန်ကယ်လ်ရယ် . . ၊ အန်
တယ်လ်မယုံရင် ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဆောရီးပဲ မိန်းကလေး၊ လောကကြီးမှာ တကယ်မရှိတဲ့
နာနာဘာဝကောင်ကို မင်းနောက်လိုက်ကြည့်ရအောင် ငါမအား
ဘူး . . .”

အန်ကယ်လ်ကြီးမှာ တံခါးကို ဝှန်းခနဲ ပြန်ပိတ်သွားခဲ့ပြီ။
ကရုဏာ မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် တံခါးကိုမှီကာ စိတ်
ပျက်လက်ပျက် ဒူးညွတ်ကျသွားတော့သည်။

သို့သော် ခဏချင်းမှာ စိတ်ကိုပြန်တင်းပြီး ထလိုက်သည်။
ဒီနာနာဘာဝလက်နဲ့ အသေမခံနိုင်ဘူး။

လေယာဉ်ပေါ်က လွတ်အောင်ပြေးရမယ် . . ။
ကရုဏာရဲ့စိတ်တွေ ယောက်ယတ်ခတ်နေပြီ . . ။

အနောက်ခန်းထဲ တဟုန်ထိုးပြေးပြီး ဝီရိတို အလောတ
ကြီးဖွင့်သည်။

တွေ့ပြီ . . လေထီးဝတ်စုံ။
ကပျာကယာ လက်လျှိုသွင်းလိုက်သည်။
လက်နက်ကိရိယာတစ်ခုခုကို လိုက်ရှာရသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ဗီရိအနံ့ လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့...။

မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလေယာဉ်ပေါ်က လွတ်မြောက်ဖို့ လက်နက်တစ်ခုခုရမှ ဖြစ်မယ်။

နောက်ဆုံး ပန်းကန်တွေထားသည့်... အောက်ဆုံးထပ် ထောင့်လေးထဲမှာ ရဲဒင်းအသေးတစ်လက်ကို တွေ့ရသည်။

ရပြီ။ ကရုဏာစိတ်ထဲ ဘာမှမကြောက်တော့။

ကျွန်မ အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ရဲပြီ။

“မင်းကိုယ်မင်း ဟုတ်လှပြီပေါ့... ဟုတ်လား!”

ရုတ်တရက်ကြီး မျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့...။

ကရုဏာ လန့်ဖျတ်သွားရပါတယ်။

ဒါပေမယ့်... ရဲဒင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အားတင်းလိုက်ပါတယ်။

“မင်းက ငါ့ကိုသတ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား!..”

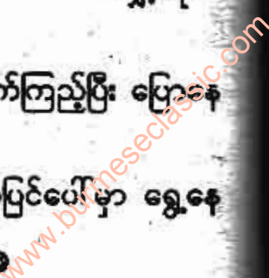
ရဲဒင်းကို ကိုင်မြှောက်ပြီး ရွယ်သာရွယ်ထားတာပါ...။

တကယ်တမ်း ကရုဏာမှာ ခုတ်ရဲတဲ့သတ္တိ မရှိပါဘူး။

“မင်းမသိဘူးလား၊ ငါက ဝိညာဉ်ဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဝိညာဉ် ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သတ်လို့မရဘူး၊ မင်းလက်လျှော့လိုက် ပါ...”

သူက ကရုဏာကို စူးစူးရဲရဲကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေ တာပါ။

သူ့မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးဟာ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ရွေ့နေ

တယ်။

တစ်ခါတစ်လေ. . နှာရင်းပေါ်မှာ အလယ်တစ်နေရာ
ထည်း မျက်စိနှစ်လုံး ထပ်ပြီး ပူးချင်ပူးနေတယ်။

ပြီးတော့. . သူ့ပါးစပ်ပေါက်ဟာ ဟ,သာ ဟထားတယ်
နှုတ်ခမ်းသားတွေ မလှုပ်ဘဲ စကားသံထွက်လာတာပါ။

သူ ကရုဏာကို သွေးပျက်အောင် အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်
နေတာပါ။

ကရုဏာ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားရင်း
ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ လေ
ယာဉ်ပေါ်က ဆင်းပြေးမလို့ပါ. . ”

“ဟင့်အင်း. . . မပြေးရဘူး၊ မင်းကို ငါ့လက်နဲ့ ငါ့ကိုယ်
တိုင်သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်၊ မင်း ဆင်းမပြေးရဘူး”

မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးဟာ လက်တံရှည်ကြီးတွေကို ရှေ့
ဆန့်ထုတ် ပြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ ရှေ့တိုးလာပါတယ်။

“ဟင့်အင်း. . ဟင့်အင်း. . မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကိုမသတ်
ပါနဲ့. . ”

ကျွန်မ သူ့လက်ကလွတ်အောင် လှည့်ပတ်ပြေးပြီး ပြ
တင်းပေါက်နား တိုးကပ်လိုက်တယ်။

ထိုင်ခုံကို အကာအကွယ်ယူပြီး ပြတင်းမှန်ကို ရဒင်းနဲ့
အားကုန်ရိုက်ခွဲနေမိတယ်။

“ဒုတ်!. . ဒုတ်!. . ”

ဒါပေမယ့် ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး. . ၊ မှန်ကန်စွာလည်း ထူလွန်းလှတယ်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပါပြီ။

“ဟေ့. . ဟေ့. . မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ! ကရုဏာ. . ရပ်လိုက်စမ်း၊ ခု. . ရပ်လိုက်စမ်း”

ပိုင်းလော့အန်ကယ်လ်ကြီးက အခန်းထဲက ထိတ်ထိတ် ဖျာဖျာ ထွက်လာရင်း ကရုဏာကို စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်တယ်။

ဆံပင်တွေဖွာလန်ကြပြီး ချွေးတွေသံတွေတရွဲရွဲနဲ့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ ကရုဏာပုံစံကိုကြည့်ပြီး အန်ကယ်လ်ကြီး ပိုစိုးရိမ်သွား ပါတော့တယ်။

“ရပ်လို့မဖြစ်ဘူး အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်မ. . ကျွန်မ. . သူ့ လက်ချက်နဲ့ အသေမခံနိုင်ဘူး”

“သူ့. . ဘယ်သူလဲ!. . သူ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ!. . ၊ မင်း အသက်မရှိတော့တဲ့ ဒေါ်နန်းဇကရီကို တရားခံရှာနေတာလား”

“ဒေါ်နန်းဇကရီဟာ အသက်မရှိတော့ပေမယ့် ဝိညာဉ် ကရှိတယ် အန်ကယ်လ်”

“ဘယ်လို. . ကရုဏာ၊ မင်းပြောတာက ဝိညာဉ်ရှိတယ် ဟုတ်လား!. . ”

ကရုဏာက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး. .

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်လ်၊ သူ နာနာဘာပဲ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့

ဓမ္မစာအုပ်အစုစည်း ၁၁၅

ကျွန်မကို လိုက်သတ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းပြေးမလို့”

ကရုဏာက လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါတယ်။

မှန်ကို ရဲဒင်းနဲ့ ရွယ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အန်ကယ်လ်က အလန့်တကြားနဲ့ လက်ကာပြီး. . .

“ဟိတ်. . . ဟိတ်. . . မင်းရှူးနေလား!! မင်း ငါတို့အားလုံးတို့ သေတွင်းပို့မလို့လား?”

အန်ကယ်လ်ကြီးက ကရုဏာရဲ့လက်ထဲကရဲဒင်းကို မရအရ ဝင်လုပါတယ်။

ရဲဒင်းကို ရလိုက်တာနဲ့ လွင့်ပစ်ပြီး ကရုဏာကို အတင်းသိုင်းချုပ်ပါတော့တယ်။

“လွတ်. . . လွတ်ပါ. . . ကျွန်မကို လွတ်ပေးပါ။ ကျွန်မကောင်းဆိုးဝါး သတ်လို့ သိက္ခာအကျခံပြီး မသေပါရစေနဲ့. . . ကျွန်မ ဒီလေယာဉ်ပေါ်က ထွက်ပြေးမှဖြစ်မယ် လွတ်ပါ။ ကျွန်မတို့လွတ်ပါ အန်ကယ်လ်ရဲ့. . .”

ကျွန်မ အန်ကယ်လ်ကို သွေးရှူးသွေးတန်းပြောပြီး အတင်း ရုန်းကန်မိတယ်။

မရပါဘူး။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အားကို ကျွန်မဘယ်လို ဆန့်ကျင်နိုင်မှာလဲ။

အန်ကယ်လ်က ကျွန်မကို ချိုင်းအောက်ကနေ မပြီး

ဒရွတ်ဆွဲ မချီလာပါတယ်။

ကျွန်မ . . လွတ်ပါ တစာစာ အော်ရင်း ရုန်းရင်းမှာန်ရင်း ပါလာပါတယ်။

အန်ကယ်လ်က ကျွန်မခုံဆီရောက်လျှင် လက်နှစ်ဘက် ကို အပေါ်ကိုမြှောက်ပြီး . . ကြိုးနဲ့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် မြဲမြံနေအောင် ချည်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ . . .

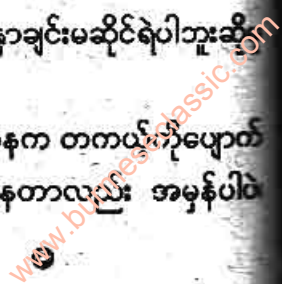
ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်သတ်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး မကြီးဟာ ခုတော့လည်း ခုံပေါ်မှာ နဂိုနေအတိုင်း ရှိနေလို့ပါပဲ။ အန်ကယ်လ် ကြိုးချည်ထားတဲ့ ပုံစံအတိုင်း အလောင်းကြီးက တစ်စက်ကလေးမှ ပုံစံမပျက်ယွင်းဘူး။

“မင်းပြောတော့ အလောင်းကြီးက ပျောက်နေတယ်ဆို မင်းကို လိုက်သတ်နေပါတယ်ဆို၊ အခုတော့ ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိလို့ပါလား! . . ”

ကျွန်မ . . လက်ကို အတင်းလှုပ်ခါ ရုန်းကန်ရင်းကနေ ရှိုက်ကြီးတင်င် - ငိုမိပါတော့တယ်။

ကျွန်မ ဒီအလောင်းကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲပါဘူးဆို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပြန်ပါပြီကော။

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်၊ သူ ခုနက တကယ်ကိုပျောက်နေခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ . . . လိုက်သတ်နေတာလည်း အမှန်ပါပဲ။”

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကြီးဖြည့်ပေးပါ အန်ကယ်လ်ရယ်၊ ကျွန်မ
တို့ သူ့ရှေ့မှာ ကြီးချည်ထားတာဟာ လည်စင်းပြီး အသတ်ခိုင်း
တာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

ကျွန်မ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးရင်း ဗလုံးပထွေး
ပြောနေမိပါတယ်။

ကျွန်မဘဝ ဆုံးရတော့မှာလား! . . . ။

အန်ကယ်လ်ကြီးက ကျွန်မခေါင်းကို နှစ်သိမ့်အားပေးသ
လို ဖွဖွပုတ်ပြီး. . .

“ကရုဏာ. . သမီး. . . အန်ကယ်လ်ပြောမယ်၊ သမီးရဲ့
စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပါ။ အဲ့ဒီအလောင်းကောင်ကြီး
ဟာ ပတ်တီးနဲ့ အထပ်ထပ်ပတ်ထားတဲ့အတွက် သမီးကို မျက်လုံး
လည်း ပြုမပြနိုင်ဘူး. . လျှာကြီးလည်း ထုတ်မပြနိုင်ဘူး၊ သမီး
မဖြစ်နိုင်တာကို ဘာမှတွေးမကြောက်ပါနဲ့. . .

နောက်ပြီး. . ဒီအလောင်းကြီးကို အန်ကယ်လ် ထိုင်ခုံမှာ
ကြီးနဲ့အသေအချာ တုပ်ထားတာပါ. . ။ ဟော့ဒီလေယာဉ် ဘယ်
လောက်လှုပ်လှုပ် ဒီကြီးတွေ မပြေနိုင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့. . ဒီအ
လောင်းကို ကြီးဖြည့်ပေးမယ့်သူ ရှိရင်တောင် အသက်မရှိတော့
တဲ့ ဒီအလောင်းကြီးဟာ မင်းကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး။

မင်းရဲ့စိတ္တဇတွေကို ထိန်းပါ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပါ. . . ဟုတ်ပြီလား. . .”

ကျွန်မ အန်ကယ်လ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရှင်းပြဖို့ မကြိုး

စားတော့ပါဘူး။

အန်ကယ်လ်ဟာ ကျွန်မကို အဋ္ဌတစ်ယောက်လို့မပြော
ရုံတမယ်၊ စိတ်ထဲကတော့ သတ်မှတ်လိုက်တာ သိလိုက်ပါပြီ။

အန်ကယ်လ်ကြီးလည်း သူ့အခန်းသူ ပြန်သွားပါပြီ။

ကျွန်မ မငိုတော့ပါဘူး။

စိတ်လျှော့ပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်တာက ခုနေမှာ
ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို ကြပ်နေအောင် မှိတ်ထားလိုက်
တဲ့ အချိန်မှာ...။

“ဟဟဟ!.. အဟဟ!..”

ချောင်းဆိုးသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ကျွန်မရဲ့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားခဲ့တယ်။ ချောင်းဆိုးသံဟာ အလောင်းဆီက ထွက်ပေါ်လာတာပါ။

ကျွန်မ မျက်နှာကို လမ်းဘက်လွဲထားလျက်က မျက်လုံးလေးပဲ ထောင့်ကပ်စွေပြီး အလောင်းဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“အဟမ်း!.. အဟမ်း!.. အဟမ်း!..”

ချောင်းဆိုးသံကြီးဟာ တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာတယ်။ ပတ်တီးစည်းထားပေမယ့် ရင်ဘတ်နေရာလောက်သိက သိသိသာသာကြီး နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် လှုပ်ရှားလာတယ်။

တကယ့်သက်ရှိလူတစ်ယောက် ချောင်းဆိုးရင် လှုပ်ခါ

ရဲရဲနီပြီး လောင်မြိုက်ပြုထွက်နေတယ်။

အစိုးဂေါက်ဂက် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ လွှာလွှာလေးတင်နေတဲ့ အရေပြားရဲ့အရောင်ကလည်း ကြည်ပြာရောင် ပိန်းပိန်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပြီ။

အလာခရီးစဉ်တုန်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်နန်းဧကရီနဲ့ အခု အပြန်ခရီးစဉ်မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ ဒေါ်နန်းဧကရီဟာ နာရီပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလို့သွားပါပြီ။

အခုလက်ရှိ ဒေါ်နန်းဧကရီဟာ . . . နာနာဘာဝဝိညာဉ်။

ကြောက်မက်ဖွယ်အတိ ရှုပ်ကြီးနဲ့ နာနာဘာဝဝိညာဉ်။

သူမ သွေးပျက်မတတ် ကြောက်မက်နေမိခဲ့မှာပဲ . . .

မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟာ ရှေ့ကို ကုန်းလိုက်ပြီး 'ဝေါ့ခနဲဆို အန်ပြပါတော့တယ်။ အစိမ်းရောင် စေးပျစ်ပျစ်အရည်တွေ . . . ။

ဘုရား! . . . ဘုရား! . . ။

ဒေါ်နန်းဧကရီဟာ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ အစာအဆိပ်သင့်ပြီး အဲ့သလို အန်သွားခဲ့တာ . . ။

သူမအတွေးမဆုံးဆဲ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟာ သူမ မျက်နှာရှေ့ တိုးလာတယ်။

“မှတ်မိလား . . . ငါသေခါနီး အဲ့ဒီလို ဝေဒနာတွေ ခံစားခဲ့ရတာ”

ကျွန်မ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးရဲ့မျက်နှာနဲ့ မငါ့အောင် ကိုယ့်မျက်နှာကို ဟိုဘက်ဒီဘက်ယိမ်းပြီး ရှောင်နေရင်းက ပြန်

ငြင်းမိတယ်။

“ဟင့်အင်း. . ကျွန်မ. . ကျွန်မ မသိဘူး”

7

“မငြင်းနဲ့. . ငါသိတယ်၊ နင် ငါ့ကို တမင်လုပ်ကြံမှန်း ငါသိတယ်၊ ငါသေမှ နင်ပွဲတက်မယားဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား! . . ၊ ဒါကြောင့် နင် ငါ့ကို တမင်သေကြောင်းကြံတာ ငါသိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး. . တကယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ပွဲတက် မယားဖြစ်ချင်လို့ ရှင့်ကိုသေကြောင်းကြံခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ရှင့်ရဲ့မောက်မာခိုင်းပျလွန်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို ခံပြင်း မုန်းတီးလွန်းလို့ ကျွန်မ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့မိတာပါ။

ကျွန်မ. . ကျွန်မ ရှင့်အပေါ် သေစေလိုတဲ့စိတ် လုံးဝမရှိ ခဲ့ပါဘူး. . . ယုံပါ”

ကျွန်မ ဝန်မခံပါဘူး။

သူ ကျွန်မအပေါ် ထားတဲ့အငြိုး ပြေလိုပြေငြား လိမ်ညာ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ရှိတယ်. . နင် ငါ့ကို သေစေလိုတဲ့စိတ် ရှိကိုရှိတယ်၊ ရှိလို့ ငါ သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ. . နင် အရသာရှိရှိ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့၊ ငါမသိဘူးများ ထင်လို့လား! . . ၊ နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။

ငါ့ကျိန်စာအကြောင်း နင့်ကို ငါပြောပြခဲ့တယ် မဟုတ် လား၊ ငါ့ကို စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့အောင် နှောင့်ယှက်တဲ့ ဦးခုံးမတွေ ငါ့လိုပဲ စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ရပါစေနဲ့. . ကြေကွဲရပါစေ. . ၊

ငါဟာ သူတို့ကို ရှင်လျက်နဲ့ ကလဲ့စား မချေရရင်...
ဝိညာဉ်အဝနဲ့ ကလဲ့စားချေခွင့် ရဲ့ရပါစေလို့ ကျိန်ခဲ့တယ်လို့ ပြော
ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မအသည်းတွေ နှလုံးတွေ ကြွေကျပြီ ထင်ရလောက်
အောင် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ပြီး နားထင်ဆီမှာလည်း တဒုန်းဒုန်း
သွေးတိုးနေမိတယ်။

“အခု နင်ဟာ သေရတော့မယ်လို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်
မှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲဟင်...။ နင် ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီ
လား!..”

“ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါပြီ...။ ကျွန်မ... ရှင့်ကို တကယ်
ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါပြီ”

ကျွန်မ ဆက်မညာနိုင်တော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်
မိပါတော့တယ်။ ကျွန်မ တကယ့်ကို နာနာကျင်ကျင် ဝန်ခံလိုက်မိ
ပါတယ်။ သူပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ သတိရ
လိုက်မိတယ်။

(သေခါနီးမှာတော့... သွေးရဲရဲ သံရဲရဲကြားက ငါ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါလို့ အထပ်ထပ်အခါခါ တောင်းပန်ခဲ့ရှာပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ကျိန်စာက လက်လွန်သွား

၉)

ကျွန်မရဲ့အသိအာရုံထဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။
သူဟာ ဝန်ချတောင်းပန်တာကို လိုချင်တဲ့သူများလား။

အဲဒီလို ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့ရင် သူ ကျွန်မကို အသက်
ချမ်းသာခွင့် ပေးမလား။

ကျွန်မဟာ မျှော်လင့်ချက်ရေးရေးကလေးနဲ့. . .

“ကျွန်မ. . ကျွန်မ. . မှားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်
ပါ။ ကျွန်မရဲ့အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါ
တယ်”

နာနာဘာဝတစ်ကောင်ကို ခုလိုမျိုး တောင်းပန်ရလိမ့်
မယ်လို့ ကျွန်မတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ စိတ်ကူးမကြည့်ခဲ့
ဖူးပေမယ့် ခုတော့ တကယ်တောင်းပန်နေရတဲ့အဖြစ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးရဲ့မျက်လုံးအရောင်
ဟာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။

မီးတောက်လို နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးအိမ်ကြီးဟာ ဖျတ်ခနဲ
ဆို စိမ်းနက်သွားခဲ့တယ်။

“ဪ. . . ဟိုတစ်ယောက်လိုပဲ မင်းကလည်း ငါ့ကို
တောင်းပန်ပြီပေါ့. . ဟုတ်လား။ ငါက ခွင့်လွှတ်ပေးရမယ်ပေါ့”

မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးဟာ မခိုးမခန့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်
ပါသေးတယ်။

သူရယ်လိုက်တော့. . ရဲရဲနီနေတဲ့ သွားဖုံးတွေကြားက
သွားစွယ်ချွန်ချွန်တွေ ထွက်ကျလာတာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ . .
ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိပါတယ်။

“မင်းဟာ ငါ့ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ တန်ရဲ့လား။ ဝိုဟိုကိုယ်ကို

ပြန်စဉ်းစားစမ်း။ ငါ့အသည်းကိုလည်း ခွဲသေးတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့သေးတယ်”

မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးဟာ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်မ လက်မလျှော့သေးဘဲ ငိုရင်းက တတွတ်တွတ် ဆက်ပြီးတောင်းပန်နေမိတယ်။

“ကျွန်မရဲ့အပြစ်တွေကို ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်မ မှားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မ သိပ်ကိုမှားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့နော်. . .”

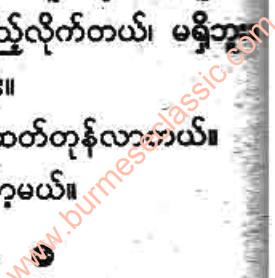
ကျွန်မ ကြိုးတုပ်ခံထားရတာမို့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းပြန်မှီတင်ပြီး ဘယ်လူးညာလှိုင့်ရင်း သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးတောင်းပန်နေမိပါတယ်။

ငိုရလွန်းလို့ ကျွန်မ အသက်ရှူရပ်တော့မတတ် ဖောဟိုက်လာပါတော့တယ်။ မျက်စိမှိတ်ငိုနေရင်းက. . . ဘာသံမှမကြားရတော့လို့ ကျွန်မ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်! . . .”

ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်။ သူ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မရှေ့မှာ သူ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ ညာဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်၊ မရှိဘူး။ ဘယ်ဘက်မှာရော. . . မရှိဘူး။

ကျွန်မ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ သူ. . . သူ ကျွန်မကို သတ်တော့မယ်။

ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး သတ်တော့မှာ။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာတယ်။ ရင်ဖော်မှာ
လည်း တလှုပ်လှုပ်ခါနေတယ်။

သူ့ . . သူ့ . . မကောင်းဆိုးဝါးမ . . နာနာဘာဝမ၊ ကျွန်မ
ကို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး . . .

ကျွန်မ အတွေးမဆုံးခင် တစုံတရာဟာ ကျွန်မပခုံးတွေကို
ကျော်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာရှေ့ ဇောက်ထိုးကြီး ရောက်လာခဲ့တယ်။

ရဲရဲနီနေတဲ့ သွားစွယ်ချွန်ချွန်ကြီးတွေက ထောင်ထနေ
တယ်။ ပြူးထွက် အက်ကွဲနေတဲ့ မျက်လုံးရဲရဲကြီးတွေက ကျွန်မကို
အနီးတပ် စူးစူးကြီး အငြိုးတကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ္ဆေသရဲကို ခုလို တစ်ခါမှ အနီး
တပ် မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ကျွန်မဟာ . . .

“အား . . ”ခနဲ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ကြောက်မက်
ဖွယ် အသံကြီးနဲ့ အော်ဟစ်အပြီးမှာ . . .

ကျွန်မ နှလုံးသွေးတွေ ရပ်ဆိုင်းပြီး လောကကြီးတစ်ခုလုံး
မှောင်အတိကျသွားပါတော့တယ်။

မိစ္ဆာတစ်ကောင်ရဲ့ အောင်မြင်ဝံ့ကြားတဲ့ အငြိုးတကြီး
အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်တဲ့အသံကြီးကို မကြားနိုင်တော့ပါဘူး။

သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခရီးစဉ်ပြီးဆုံးပြီမို့ လေယာဉ်ဟာ
ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှာ ဆိုက်နားလိုက်ပါပြီ။

လေယာဉ်တံခါး ဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တာဝန်ရှိသူတွေ
က လေယာဉ်ပေါ် အမြန်အဆန်တက်လိုက်ကြပါတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ . . .

ပတ်တီးဖြူဖြူတွေ အထပ်ထပ်စည်းလို့ ကြိုးတွေနဲ့ ချည်
နှောင်ထားတဲ့ အသက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုနဲ့ . . .

အဲ့ဒီအလောင်းရဲ့အရှေ့မှာ နှလုံးသွေးရပ်ဆိုင်းလို့ အ
သက်ဝိညာဉ် လွင့်ပါးသွားလေပြီဖြစ်တဲ့ လေယာဉ်မယ်ကလေးရဲ့
အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

လေယာဉ်မယ်ကလေးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ကြောက်လန့်
တကြား ဖွင့်လျက်သား သေဆုံးနေတာပါ။

ပါးပြင်ပေါ်မှာလည်း . . . ခမ်းခြောက်နေတဲ့ မျက်ရည်စီး
ကြောင်းတွေကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။

လေယာဉ်မယ်ကလေး သေဆုံးနေတာ တွေ့ရတဲ့အ
တွက် အားလုံးဟာ အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားကြပါတယ်။

အားလုံးက လေယာဉ်မယ်ကလေးက ဒေါ်နန်းဇကရီရဲ့
အလောင်းနဲ့ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ နှစ်ယောက်
ထဲနေရတဲ့အတွက် . . . အကြောက်လွန်ပြီး နှလုံးသွေးရပ်သွားတာ
လို့ ယူဆလိုက်ကြပါတယ်။

ပိုင်းလော့အန်ကယ်ကြီးကတော့ ယူကြားမရ ဖြစ်လို့ပေါ့။

အားလုံး သတိမထားမိတာ တစ်ချက်ရှိပါတယ်။

အဲ့ဒါကတော့ ဒေါ်နန်းဇကရီရဲ့အလောင်းကို စည်းနှောင်
ထားတဲ့ ပတ်တီးဖြူဖြူတွေပေါ်မှာ တပ်ဆင်ပေးထားတဲ့ ဖဲပြားစ
ဟာ နဂိုလက်ရာအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့
အချက်ပါပဲ။

၁၁
၁၁
(၈)

မေ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြီးဆုံးတဲ့အထိ ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေခဲ့တဲ့ ဝဲငယ်ဟာ ပြီးဆုံးသွားတဲ့အ
ချိန်မှာတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရပါတယ်။
“ကြီးမေ . . . ဒါ . . . ဒါဆို လေယာဉ်ပေါ်မှာ နာနာဘာဝ
ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ . . .”
ကြီးမေက မျက်ရည်တွေလည်ရင်းက ခေါင်းကို တဆတ်

ဆတ် ညိတ်ပြပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်. . သားလေး၊ သူဟာ. . သားရဲ့. .”

ကြီးမေရဲ့အသံက တိမ်ဝင်သွားတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကြီးမေရဲ့စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး။

ကြီးမေအနားက ဝုန်းခဲဆို ထ၊ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် အမြတ်တနိုး ပစ္စည်းကလေးတွေ သိမ်းထားတဲ့ သေတ္တာကလေးကို အလောတကြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ချောင်းတွေဟာ တုန်ရိလို့နေပါတယ်။

သိပ်ကြာကြာမရှာလိုက်ရပါဘူး။

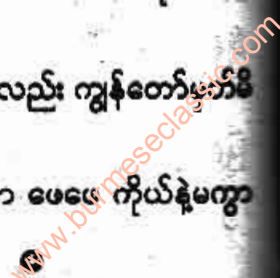
အသည်းပုံသဏ္ဍာန် စိန်ရှစ်လုံးစီ လက်စွပ်ကလေးကို. . ကျွန်တော် တွေ့လိုက်မိတော့တယ်။

ဒါဟာ ဖေဖေ မဆုံးခင် ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့တဲ့လက်စွပ်ကလေးပါ။

ဖေဖေဟာ အတော်ကလေး နေမကောင်းဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့အချိန်မှာ. . ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ခေါ်တွေ့ပြီး ပေးခဲ့တာပါ။

ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ချို့ကိုလည်း ကျွန်တော်မှတ်မိနေပါသေးတယ်။

“သား. . . ဒီလက်စွပ်ကလေးဟာ ဖေဖေ ကိုယ်နဲ့မကွာ

လယ်ယာမြေပိုင်ဆိုင်မှုစာချုပ်စာတမ်း ၁၃၁

အမြတ်တန်း ထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းပါ။ ဖေဖေမရှိတော့ရင် ဖေဖေကိုယ်
စား ဒီလက်စွပ်ကလေးကို သားဆက်ပြီး သိမ်းထားပေးပါကွယ်”
အဲ့ဒီတုန်းက ဒီလက်စွပ်ကလေးကို ဘယ်သူ့လက်စွပ်လဲ
လို့တောင် မမေးဘဲ ဖေဖေစကားကို နာခံရင်း ကျွန်တော် အမြတ်
တန်း ဆက်သိမ်းထားခဲ့ပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ အများကြီး
လောင်ဆူနေပါပြီ။

ဒီလက်စွပ်ကလေးဟာ ဘယ်သူ့လက်စွပ်လဲ! . . ။

ဒီလက်စွပ်ကလေးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ! . . ။

ဖေဖေဟာ သူ့ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ဒီလို
ပုံစံတူလက်စွပ်ကလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးတတ်သတဲ့ . . ။

ဒါကြောင့် . . ဒါဟာ ဘယ်သူ့လက်စွပ်လဲဆိုတာ ဖေဖေ
ဆိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဖေဖေ အမြတ်တန်း သိမ်းထားခဲ့တယ်ဆိုကထဲက . . ဒီ
လက်စွပ်ကလေးဟာ ဖေဖေအချစ်ဆုံးသူရဲ့လက်စွပ်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဖေဖေရဲ့အချစ်ဆုံးက ဘယ်သူလဲ။

ဖေဖေရဲ့ပွဲတက်မယား မေမေလား။

ဟိုလေယာဉ်မယ်လား! . . . ။

လက်စွပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကြီးမေပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ
ကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ နာကျင်နေခဲ့ပါတယ်။

မေမေဟာ ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသားအတွက် အငြိုးတ

ကြီးနဲ့ လက်စားချေရင်း အဲဒီလေယာဉ်ပေါ်မှာ ခုချိန်ထိ မကျွတ်
မလွတ် ရှိဆဲပဲတဲ့လေ...။

အဲဒီစကားဟာ သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့နှလုံးသားကို
နှင့်နှင့်သီးသီး နာကျင်ကြေကွဲစေပါတယ်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စွန့်စားမှုတစ်ခုတော့ လုပ်ရမှာ
ပါ။

ဟောဒီလက်စွပ်ဟာ မေမေ့ရဲ့လက်စွပ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
နိုင်ရဲ့လို့လည်း မျှော်လင့်မိတဲ့အတွက်...

ဟောဒီ စိန်လက်စွပ်ကလေးကို ဘုရားမှာလှူဒါန်းပြီး...
လက်စွပ်ကလေးရဲ့ပိုင်ရှင်ကို... ကျွန်တော် အမျှအတမ်း ဝေဖူး
ကြည့်ချင်ပါတယ်။

ကံကောင်းထောက်မလို့ ဒီလက်စွပ်ကလေးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ
မေမေပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော် မရဲတရဲ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

မေမေ့ကို လေယာဉ်ပေါ်မှာ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝက
နေ တခြားကောင်းရာမွန်ရာဘဝတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ကူးပြောင်း
လွတ်မြောက်စေချင်ပါပြီ။

လက်စွပ်ကလေးကို ဘုရားမှာလှူတော့. . အလှူရှင်
အမည်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး။

အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းဒါယကာမရဲ့
ကောင်းမှုလို့ပဲ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

လက်စွပ်ကလေးကို လှူလိုက်တဲ့အချိန်မှာ. . မေမေ့ကို
သတိရစိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နှင့်ဆွေး နာကျင်နေ
ခဲ့ပါတယ်။

လက်စွပ်ကလေးပေါ် ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်ရည်တွေ မစွန့်
ထင်းစေချင်လို့ မျက်ရည်မကျမိအောင် ကျွန်တော် ခက်ခက်ခဲခဲ
ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရတယ်။

တကယ်လို့ မေမေ့ရဲ့လက်စွပ်ကလေးသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆို

ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ရည်စတွေကြောင့် မေမေကို မပူလောင်စေ
ချင်တူးလေ။

ကြီး မေ တားတဲ့ကြားက ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလေယာဉ်
နဲ့ ခရီးသွားဖို့ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်လေ။

ခရီးသည်တွေ လေယာဉ်ပေါ် အသီးသီး တက်ကြတဲ့အ
ချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ နောက်ချန်နေခဲ့ပြီး . . .

“ကျွန်တော် . . . လက်စွပ်ကလေးကို ဘုရားမှာ လှူဒါန်း
လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကောင်းမှုကုသိုလ်ကို လက်စွပ်ရဲ့ပိုင်ရှင် ရပါ
စေလို့ အမျှဝေပေးပါတယ်။ အမျှ . . . အမျှ . . . အမျှ . . .”

ကျွန်တော် နင့်လှိုက်နေတဲ့အသံနဲ့ လေယာဉ်ရဲ့အတန်း
ပိုင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အမျှသုံးကြိမ် ဝေလိုက်ပါတယ်။

“လက်စွပ်ရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ လှူဒါန်းရတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု

ခရီးသည်တွေအားလုံး လေယာဉ်ပေါ် တက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ လှပကြော့ရှင်းတဲ့ လေယာဉ်မယ်ကလေးတစ်ဦး.. လေယာဉ်လှေကားပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့တာကို.. မြူခိုးလိုလို နှင်းခွံလိုလို ဝေဝေဝါးဝါးသဏ္ဍာန်နဲ့ ကျွန်တော်အပါအဝင် ခရီးသည်တွေအားလုံး တွေ့မြင်လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အတော်ဝမ်းနည်းသွားမိပါတယ်။
 လက်စွပ်ကလေးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ မေမေ မဟုတ်ဘူးပေါ့။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပြုလုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် မေမေမဟုတ်တဲ့ တစ်ခြားတစ်စုံတစ်ယောက် ကျွန်တော်လွတ်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နိုင်ရပါမယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်ရပါတယ်။

လေးကန်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်
တက်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံဟာ နောက်ဆုံးခုံ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီခုံဟာ မေမေ့အလောင်းကို ကြီးတွေနဲ့ စည်းနှောင်ထား
ခဲ့တဲ့ ခုံများလား။

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း တွေးလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ
လေယာဉ်ရဲ့ပြတင်းမှန်မှာ အနက်ရောင်ဂါဝန်နဲ့ အင်မတန် မာန
ကြီးမယ့် ရုပ်သဏ္ဍာန်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မှုန်ဝါးဝါး
တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရပါတယ်။

မေမေ... မေမေ...။

ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်သွားရုံ အသံတိတ် ခေါ်
လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မေမေပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ပျောက်ကွယ်သွားပါ
တော့တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ မေမေရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ
အားငယ်ရိပ်တွေနဲ့ ညှိုးနွမ်းနေတာ ကျွန်တော် သေချာသတိပြု
လိုက်မိပါတယ်။

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ မေမေ့ကို ကတိပေး
လိုက်ပါတယ်။

“သား ဒီလေယာဉ်ဆီကို နောက်တစ်ခါ ထပ်လာတဲ့ပါဦး
မယ်မေမေ၊ မေမေ့ရဲ့လက်စွပ်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သားပြန်

လာခဲ့ပါမယ်၊ မေမေကိုလည်း ဟောဒီလေယာဉ်ပေါ်က ထွက်ခွာ
သွားနိုင်အောင် သားအမြန်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါမယ် မေမေရယ်”

တကယ်တော့ သူများတွေကို ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တဲ့ မေမေ
ဟာ . . သူကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီလက်စွပ်ရဲ့ ကျိန်စာကို သင့်ခဲ့တာ
ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။

မေမေ့ကို အဲဒီကျိန်စာက အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်သွား
အောင် . . ကျွန်တော် ကြိုးစားကယ်တင်ပေးမှာပါ။ ။

